

יחזקאל

1 ויהי בשלשים שנה ברביעי בחמשה לחדש ואני בתוך הגולה על נהר כבר נפתחו השמים ואראה מראות אלהים: 2 בחמשה לחדש היא השנה החמישית לגלות המלך יויכין: 3 היה היה דבר יהוה אל יחזקאל בן בוזי הכהן בארץ כשדים על נהר כבר ותהי עליו שם יד יהוה: 4 וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש: 5 ומתוכה דמות ארבע חיות וזה מראיהן דמות אדם להנה: 6 וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם: 7 ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל ונצצים כעין נחשת קלל: 8 וידו אדם מתחת כנפיהם על ארבעת רבעיהם ופניהם וכנפיהם לארבעתם: 9 חברת אשה אל אחותה כנפיהם לא יסבו בלכתן איש אל עבר פניו ילכו: 10 ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין לארבעתם ופני שור מהשמאול לארבעתן ופני נשר לארבעתן: 11 ופניהם וכנפיהם פרדות מלמעלה לאיש שתים חברות איש ושתיים מכסות את גויתהנה: 12 ואיש אל עבר פניו ילכו אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן: 13 ודמות החיות מראיהם כנחלי אש בערות כמראה הלפדים היא מתהלכת בין החיות ונגה לאש ומן האש יוצא ברק: 14 והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק: 15 וארא החיות והנה אופן אחד בארץ

אצל החיות לארבעת פניו: 16 מראה האופנים ומעשיהם כעין תרשיש ודמות אחד לארבעתן ומראיהם ומעשיהם כאשר יהיה האופן בתוך האופן: 17 על ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו לא יסבו בלכתן: 18 וגביהן וגבה להם ויראה להם וגבתם מלאת עינים סביב לארבעתן: 19 ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים: 20 על אשר יהיה שם הרוח ללכת ילכו שמה הרוח ללכת והאופנים ינשאו לעמתם כי רוח החיה באופנים: 21 בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים לעמתם כי רוח החיה באופנים: 22 ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא נטוי על ראשיהם מלמעלה: 23 ותחת הרקיע כנפיהם ישרות אשה אל אחותה לאיש שתים מכסות להנה ולאיש שתים מכסות להנה את גוייתהם: 24 ואשמע את קול כנפיהם כקול מים רבים כקול שדי בלכתם קול המלה כקול מחנה בעמדם תרפינה כנפיהן: 25 ויהי קול מעל לרקיע אשר על ראשם בעמדם תרפינה כנפיהן: 26 וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה: 27 וארא כעין חשמל כמראה אש בית לה סביב ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה ראיתי כמראה אש ונגה לו סביב: 28 כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד יהוה ואראה ואפל על פני ואשמע קול מדבר:

2

1 ויאמר אלי בן אדם עמד על רגליך ואדבר אתך:
 2 ותבא בי רוח כאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי
 ואשמע את מדבר אלי: 3 ויאמר אלי בן אדם שולח אני
 אותך אל בני ישראל אל גוים המורדים אשר מרדו בי
 המה ואבותם פשעו בי עד עצם היום הזה: 4 והבנים קשי
 פנים וחזקי לב אני שולח אותך אליהם ואמרת אליהם
 כה אמר אדני יהוה: 5 והמה אם ישמעו ואם יחדלו כי
 בית מרי המה וידעו כי נביא היה בתוכם: 6 ואתה בן
 אדם אל תירא מהם ומדבריהם אל תירא כי סרבים
 וסלונים אותך ואל עקרבים אתה יושב מדבריהם אל
 תירא ומפניהם אל תחת כי בית מרי המה: 7 ודברת
 את דברי אליהם אם ישמעו ואם יחדלו כי מרי המה:
 8 ואתה בן אדם שמע את אשר אני מדבר אליך אל
 תהי מרי כבית המרי פצה פיך ואכל את אשר אני נתן
 אליך: 9 ואראה והנה יד שלוחה אלי והנה בו מגלת
 ספר: 10 ויפרש אותה לפני והיא כתובה פנים ואחור
 וכתוב אליה קנים והנה והי:

3

1 ויאמר אלי בן אדם את אשר תמצא אכול אכול את
 המגלה הזאת ולך דבר אל בית ישראל: 2 ואפתח את פי
 ויאכלני את המגלה הזאת: 3 ויאמר אלי בן אדם בשנך
 תאכל ומעיך תמלא את המגלה הזאת אשר אני נתן אליך
 ואכלה ותהי בפי כדבש למתוק: 4 ויאמר אלי בן אדם
 לך בא אל בית ישראל ודברת בדברי אליהם: 5 כי
 לא אל עם עמקי שפה וכבדי לשון אתה שלוח אל בית

ישראל: 6 לא אל עמים רבים עמקי שפה וכבדי לשון
 אשר לא תשמע דבריהם אם לא אליהם שלחתיך המה
 ישמעו אליך: 7 ובית ישראל לא יאבו לשמע אליך כי
 אינם אבים לשמע אלי כי כל בית ישראל חזקי מצח
 וקשי לב המה: 8 הנה נתתי את פניך חזקים לעמת פניהם
 ואת מצחך חזק לעמת מצחם: 9 כשמיר חזק מצר נתתי
 מצחך לא תירא אותם ולא תחת מפניהם כי בית מרי
 המה: 10 ויאמר אלי בן אדם את כל דברי אשר אדבר
 אליך קח בלבבך ובאזניך שמע: 11 ולך בא אל הגולה
 אל בני עמך ודברת אליהם ואמרת אליהם כה אמר
 אדני יהוה אם ישמעו ואם יחדלו: 12 ותשאני רוח ואשמע
 אחרי קול רעש גדול ברוך כבוד יהוה ממקומו: 13 וקול
 כנפי החיות משיקות אשה אל אחותה וקול האופנים
 לעמתם וקול רעש גדול: 14 ורוח נשאתני ותקחני ואלך
 מר בחמת רוחי ויד יהוה עלי חזקה: 15 ואבוא אל הגולה
 תל אביב הישבים אל נהר כבר ואשר המה יושבים שם
 ואשב שם שבעת ימים משמים בתוכם: 16 ויהי מקצה
 שבעת ימים ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 17 בן אדם צפה
 נתתיך לבית ישראל ושמעת מפי דבר והזהרת אותם
 ממני: 18 באמרי לרשע מות תמות ולא הזהרתו ולא
 דברת להזהיר רשע מדרכו הרשעה לחיתו הוא רשע
 בעונו ימות ודמו מידך אבקש: 19 ואתה כי הזהרת רשע
 ולא שב מרשעו ומדרכו הרשעה הוא בעונו ימות ואתה
 את נפשך הצלת: 20 ובשוב צדיק מצדקו ועשה עול
 ונתתי מכשול לפניו הוא ימות כי לא הזהרתו בחטאתו

ימות ולא תזכרן צדקתו אשר עשה ודמו מידך אבקש: 21 ואתה כי הזהרתו צדיק לבלתי חטא צדיק והוא לא חטא חיו יחיה כי נזהר ואתה את נפשך הצלת: 22 ותהי עלי שם יד יהוה ויאמר אלי קום צא אל הבקעה ושם אדבר אותך: 23 ואקום ואצא אל הבקעה והנה שם כבוד יהוה עמד ככבוד אשר ראיתי על נהר כבר ואפל על פני: 24 ותבא בי רוח ותעמדני על רגלי וידבר אתי ויאמר אלי בא הסגר בתוך ביתך: 25 ואתה בן אדם הנה נתנו עליך עבותים ואסרוך בהם ולא תצא בתוכם: 26 ולשונך אדביק אל חכך ונאלמת ולא תהיה להם לאיש מוכיח כי בית מרי המה: 27 ובדברי אותך אפתח את פיך ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה השמע ישמע והחדל יחדל כי בית מרי המה:

4

1 ואתה בן אדם קח לך לבנה ונתתה אותה לפניך וחקות עליה עיר את ירושלים: 2 ונתתה עליה מצור ובנית עליה דיק ושפכת עליה סללה ונתתה עליה מחנות ושים עליה כרים סביב: 3 ואתה קח לך מחבת ברזל ונתתה אותה קיר ברזל בינך ובין העיר והכינתה את פניך אליה והיתה במצור וצרת עליה אות היא לבית ישראל: 4 ואתה שכב על צדך השמאלי ושמט את עון בית ישראל עליו מספר הימים אשר תשכב עליו תשא את עונם: 5 ואני נתתי לך את שני עונם למספר ימים שלש מאות ותשעים יום ונשאת עון בית ישראל: 6 וכלית

את אלה ושכבת על צדך הימוני שנית ונשאת את עון בית יהודה ארבעים יום יום לשנה יום לשנה נתתיו לך: ⁷ ואל מצור ירושלם תכין פניך וזרעך חשופה ונבאת עליה: ⁸ והנה נתתי עליך עבותים ולא תהפך מצדך אל צדך עד כלותך ימי מצורך: ⁹ ואתה קח לך חטין ושערים ופול ועדשים ודחן וכסמים ונתתה אותם בכלי אחד ועשית אותם לך ללחם מספר הימים אשר אתה שוכב על צדך שלש מאות ותשעים יום תאכלנו: ¹⁰ ומאכלך אשר תאכלנו במשקול עשרים שקל ליום מעת עד עת תאכלנו: ¹¹ ומים במשורה תשתה ששית ההין מעת עד עת תשתה: ¹² וענת שערים תאכלנה והיא בגללי צאת האדם תעגנה לעיניהם: ¹³ ויאמר יהוה ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בנוים אשר אדיחם שם: ¹⁴ ואמר אהה אדני יהוה הנה נפשי לא מטמאה ונבלה וטרפה לא אכלתי מנעורי ועד עתה ולא בא בפי בשר פגול: ¹⁵ ויאמר אלי ראה נתתי לך את צפועי הבקר תחת גללי האדם ועשית את לחמך עליהם: ¹⁶ ויאמר אלי בן אדם הנני שבר מטה לחם בירושלם ואכלו לחם במשקל ובדאגה ומים במשורה ובשממון ישתו: ¹⁷ למען יחסרו לחם ומים ונשמו איש ואחיו ונמקו בעונם:

5

¹ ואתה בן אדם קח לך חרב חדה תער הגלבים תקחנה לך והעברת על ראשך ועל זקנדך ולקחת לך מאזני משקל וחלקתם: ² שלשית באור תבעיר בתוך

העיר כמלאת ימי המצור ולקחת את השלשית תכה
בחרב סביבותיה והשלשית תזרה לרוח וחרב אריק
אחריהם: ³ ולקחת משם מעט במספר וצרת אותם
בכנפיך: ⁴ ומהם עוד תקח והשלכת אותם אל תוך
האש ושרפת אתם באש ממנו תצא אש אל כל בית
ישראל: ⁵ כה אמר אדני יהוה זאת ירושלם בתוך הגוים
שמתייה וסביבותיה ארצות: ⁶ ותמר את משפטי לרשעה
מן הגוים ואת חקותי מן הארצות אשר סביבותיה כי
במשפטי מאסו וחקותי לא הלכו בהם: ⁷ לכן כה
אמר אדני יהוה יען המנכם מן הגוים אשר סביבותיכם
בחקותי לא הלכתם ואת משפטי לא עשיתם וכמשפטי
הגוים אשר סביבותיכם לא עשיתם: ⁸ לכן כה אמר אדני
יהוה הנני עליך גם אני ועשיתי בתוכך משפטים לעיני
הגוים: ⁹ ועשיתי בך את אשר לא עשיתי ואת אשר לא
אעשה כמהו עוד יען כל תועבתיך: ¹⁰ לכן אבות יאכלו
בנים בתוכך ובנים יאכלו אבותם ועשיתי בך שפטים
וזריתי את כל שאריתך לכל רוח: ¹¹ לכן חי אני נאם
אדני יהוה אם לא יען את מקדשי טמאת בכל שקוציך
ובכל תועבתיך וגם אני אנרע ולא תחוס עיני וגם אני לא
אחמול: ¹² שלשתיך בדבר ימותו וברעב יכלו בתוכך
והשלשית בחרב יפלו סביבותיך והשלישית לכל רוח
אזרה וחרב אריק אחריהם: ¹³ וכלה אפי והנחותי חמתי
בם והנחמתי וידעו כי אני יהוה דברתי בקנאתי בכלותי
חמתי בם: ¹⁴ ואתנך לחרבה ולחרפה בגוים אשר
סביבותיך לעיני כל עובר: ¹⁵ והיתה חרפה וגדופה

מוסר ומשמה לגוים אשר סביבותיך בעשותיך בך שפטים באף ובחמה ובתכחות חמה אני יהוה דברתי: ¹⁶ בשלחי את חצי הרעב הרעים בהם אשר היו למשחית אשר אשלח אותם לשחתכם ורעב אסף עליכם ושברתי לכם מטה לחם: ¹⁷ ושלחתי עליכם רעב וחיה רעה ושכלך ודבר ודם יעבר בך וחרב אביא עליך אני יהוה דברתי:

6

¹ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ² בן אדם שים פניך אל הרי ישראל והנבא אליהם: ³ ואמרת הרי ישראל שמעו דבר אדני יהוה כה אמר אדני יהוה להרים ולגבעות לאפיקים ולגאית הנני אני מביא עליכם חרב ואבדתי במותיכם: ⁴ ונשמו מזבחותיכם ונשברו חמניכם והפלתי חלליכם לפני גלוליים: ⁵ ונתתי את פגרי בני ישראל לפני גלוליהם וזריתי את עצמותיכם סביבות מזבחותיכם: ⁶ בכל מושבותיכם הערים תחרבנה והבמות תישמנה למען יחרבו ויאשמו מזבחותיכם ונשברו ונשבתו גלוליים ונגדעו חמניכם ונמחו מעשיכם: ⁷ ונפל חלל בתוכם וידעתם כי אני יהוה: ⁸ והותרתי בהיות לכם פליטי חרב בגוים בהזרותיכם בארצות: ⁹ וזכרו פליטיכם אותי בגוים אשר נשבו שם אשר נשברתי את לבם הזונה אשר סר מעלי ואת עיניהם הזנות אחרי גלוליהם ונקטו בפניהם אל הרעות אשר עשו לכל תועבתיים: ¹⁰ וידעו כי אני יהוה לא אל חנם דברתי לעשות להם הרעה הזאת: ¹¹ כה אמר אדני יהוה הכה בכפך ורקע ברגלך ואמר אח אל כל תועבות רעות בית ישראל אשר בחרב ברעב ובדבר יפלו: ¹² הרחוק בדבר ימות והקרוב בחרב

יפול והנשאר והנצור ברעב ימות וכליתי חמתי בם: 13 וידעתם כי אני יהוה בהיות חלליהם בתוך גלוליהם סביבות מזבחותיהם אל כל גבעה רמה בכל ראשי ההרים ותחת כל עץ רענן ותחת כל אלה עבתה מקום אשר נתנו שם ריח ניחח לכל גלוליהם: 14 ונטיתי את ידי עליהם ונתתי את הארץ שממה ומשמה ממדבר דבלתה בכל מושבותיהם וידעו כי אני יהוה:

7

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 ואתה בן אדם כה אמר אדני יהוה לאדמת ישראל קץ בא הקץ על ארבעת כנפות הארץ: 3 עתה הקץ עליך ושלחתי אפי בך ושפטתיך כדרכיך ונתתי עליך את כל תועבתיך: 4 ולא תחוס עיני עליך ולא אחמול כי דרכיך עליך אתן ותועבותיך בתוכך תהיין וידעתם כי אני יהוה: 5 כה אמר אדני יהוה רעה אחת רעה הנה באה: 6 קץ בא בא הקץ הקיץ אליך הנה באה: 7 באה הצפירה אליך יושב הארץ בא העת קרוב היום מהומה ולא הד הרים: 8 עתה מקרוב אשפוך חמתי עליך וכליתי אפי בך ושפטתיך כדרכיך ונתתי עליך את כל תועבותיך: 9 ולא תחוס עיני ולא אחמול כדרכיך עליך אתן ותועבותיך בתוכך תהיין וידעתם כי אני יהוה מכה: 10 הנה היום הנה באה יצאה הצפרה צץ המטה פרח הזרון: 11 החמס קם למטה רשע לא מהם ולא מהמונם ולא מהמהם ולא נה בהם: 12 בא העת הגיע היום הקונה אל ישמח והמוכר אל יתאבל כי חרון אל כל המונה: 13 כי המוכר אל

הממכר לא ישוב ועוד בחיים חיתם כי חזון אל כל המונה לא ישוב ואיש בעונו חיתו לא יתחזקו: ¹⁴ תקעו בתקוע והכין הכל ואין הלך למלחמה כי חרוני אל כל המונה: ¹⁵ החרב בחוץ והדבר והרעב מבית אשר בשדה בחרב ימות ואשר בעיר רעב ודבר יאכלנו: ¹⁶ ופלטו פליטיהם והיו אל ההרים כינוי הגאיות כלם המות איש בעונו: ¹⁷ כל הידים תרפינה וכל ברכים תלכנה מים: ¹⁸ וחגרו שקים וכסתה אותם פלצות ואל כל פנים בושה ובכל ראשיהם קרחה: ¹⁹ כספם בחוצות ישליכו וזהבם לנדה יהיה כספם וזהבם לא יוכל להצילם ביום עברת יהוה נפשם לא ישבעו ומעיהם לא ימלאו כי מכשול עונם היה: ²⁰ וצבי עדיו לגאון שמהו וצלמי תועבתם שקוציהם עשו בו על כן נתתיו להם לנדה: ²¹ ונתתיו ביד הזרים לבז ולרשעי הארץ לשלל וחללה: ²² והסבותי פני מהם וחללו את צפוני ובאו בה פריצים וחללוה: ²³ עשה הרתוק כי הארץ מלאה משפט דמים והעיר מלאה חמס: ²⁴ והבאתי רעי גוים וירשו את בתיהם והשבתו גאון עזים ונחלו מקדשיהם: ²⁵ קפדה בא ובקשו שלום ואין: ²⁶ הוה על הוה תבוא ושמעה אל שמועה תהיה ובקשו חזון מנביא ותורה תאבד מכהן ועצה מזקנים: ²⁷ המלך יתאבל ונשיא ילבש שממה וידי עם הארץ תבהלנה מדרכם אעשה אותם ובמשפטיהם אשפטם וידעו כי אני יהוה:

8

¹ ויהי בשנה הששית בששי בחמשה לחדש אני יושב בביתי וזקני יהודה יושבים לפני ותפל עלי שם יד

אדני יהוה: ² ואראה והנה דמות כמראה אש ממראה
 מתניו ולמטה אש וממתניו ולמעלה כמראה זהר כעין
 החשמלה: ³ וישלח תבנית יד ויקחני בציצת ראשי ותשא
 אתי רוח בין הארץ ובין השמים ותבא אתי ירושלמה
 במראות אלהים אל פתח שער הפנימית הפונה צפונה
 אשר שם מושב סמל הקנאה המקנה: ⁴ והנה שם כבוד
 אלהי ישראל כמראה אשר ראיתי בבקעה: ⁵ ויאמר
 אלי בן אדם שא נא עיניך דרך צפונה ואשא עיני דרך
 צפונה והנה מצפון לשער המזבח סמל הקנאה הזה
 בבאה: ⁶ ויאמר אלי בן אדם תראה אתה מהם עשים
 תועבות גדלות אשר בית ישראל עשים פה לרחקה מעל
 מקדשי ועוד תשוב תראה תועבות גדלות: ⁷ ויבא אתי
 אל פתח החצר ואראה והנה חר אחד בקיר: ⁸ ויאמר
 אלי בן אדם חתר נא בקיר ואחתר בקיר והנה פתח
 אחד: ⁹ ויאמר אלי בא וראה את התועבות הרעות אשר
 הם עשים פה: ¹⁰ ואבוא ואראה והנה כל תבנית רמש
 ובהמה שקץ וכל גלולי בית ישראל מחקה על הקיר
 סביב סביב: ¹¹ ושבעים איש מזקני בית ישראל ויאזניהו
 בן שפן עמד בתוכם עמדים לפניהם ואיש מקטרתו בידו
 ועתר ענן הקטרת עלה: ¹² ויאמר אלי תראית בן אדם
 אשר זקני בית ישראל עשים בחשך איש בחדרי משכיתו
 כי אמרים אין יהוה ראה אתנו עזב יהוה את הארץ:
¹³ ויאמר אלי עוד תשוב תראה תועבות גדלות אשר
 המה עשים: ¹⁴ ויבא אתי אל פתח שער בית יהוה אשר
 אל הצפונה והנה שם הנשים ישבות מבכות את התמוז:

15 ויאמר אלי הראית בן אדם עוד תשוב תראה תועבות גדלות מאלה: 16 ויבא אתי אל חצר בית יהוה הפנימית והנה פתח היכל יהוה בין האולם ובין המזבח כעשרים וחמשה איש אחריהם אל היכל יהוה ופניהם קדמה והמה משתחוויתם קדמה לשמש: 17 ויאמר אלי הראית בן אדם הנקל לבית יהודה מעשות את התועבות אשר עשו פה כי מלאו את הארץ חמס וישבו להכעיסני והנם שלחים את הזמורה אל אפם: 18 וגם אני אעשה בחמה לא תחוס עיני ולא אחמל וקראו באזני קול גדול ולא אשמע אותם:

9

1 ויקרא באזני קול גדול לאמר קרבו פקדות העיר ואיש כלי משחתו בידו: 2 והנה ששה אנשים באים מדרך שער העליון אשר מפנה צפונה ואיש כלי מפצו בידו ואיש אחד בתוכם לבש בדים וקסת הספר במתניו ויבאו ויעמדו אצל מזבח הנחשת: 3 וכבוד אלהי ישראל נעלה מעל הכרוב אשר היה עליו אל מפתן הבית ויקרא אל האיש הלבש הבדים אשר קסת הספר במתניו: 4 ויאמר יהוה אלו עבר בתוך העיר בתוך ירושלם והתוית תו על מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים על כל התועבות הנעשות בתוכה: 5 ולאלה אמר באזני עברו בעיר אחריו והכו על תחס עיניכם ואל תחמלו: 6 זקן בחור ובתולה וטף ונשים תהרגו למשחית ועל כל איש אשר עליו התו אל תגשו וממקדשי תחלו ויחלו באנשים הזקנים אשר לפני הבית: 7 ויאמר אליהם טמאו את הבית ומלאו את

החצרות חללים צאו ויצאו והכו בעיר: ⁸ ויהי כהכותם ונאשאר אני ואפלה על פני ואזעק ואמר אהה אדני יהוה המשחית אתה את כל שארית ישראל בשפכך את חמתך על ירושלים: ⁹ ויאמר אלי עון בית ישראל ויהודה גדול במאד מאד ותמלא הארץ דמים והעיר מלאה מטה כי אמרו עזב יהוה את הארץ ואין יהוה ראה: ¹⁰ וגם אני לא תחוס עיני ולא אחמל דרכם בראשם נתתני: ¹¹ והנה האיש לבש הבדים אשר הקסת במתניו משיב דבר לאמר עשיתי כאשר צויתני:

10

¹ ואראה והנה אל הרקיע אשר על ראש הכרבים כאבן ספיר כמראה דמות כסא נראה עליהם: ² ויאמר אל האיש לבש הבדים ויאמר בא אל בינות לגלגל אל תחת לכרוב ומלא חפניך גחלי אש מבינות לכרבים וזרק על העיר ויבא לעיני: ³ והכרבים עמדים מימין לבית בבאו האיש והענן מלא את החצר הפנימית: ⁴ וירם כבוד יהוה מעל הכרוב על מפתן הבית וימלא הבית את הענן והחצר מלאה את נגה כבוד יהוה: ⁵ וקול כנפי הכרובים נשמע עד החצר החיצנה כקול אל שדי בדברו: ⁶ ויהי בצותו את האיש לבש הבדים לאמר קח אש מבינות לגלגל מבינות לכרובים ויבא ויעמד אצל האופן: ⁷ וישלח הכרוב את ידו מבינות לכרובים אל האש אשר בינות הכרבים וישא ויתן אל חפני לבש הבדים ויקח ויצא: ⁸ וירא לכרבים תבנית יד אדם תחת כנפיהם: ⁹ ואראה והנה ארבעה

אופנים אצל הכרובים אופן אחד אצל הכרוב אחד ואופן אחד אצל הכרוב אחד ומראה האופנים כעין אבן תרשיש: ¹⁰ ומראיהם דמות אחד לארבעתם כאשר יהיה האופן בתוך האופן: ¹¹ בלכתם אל ארבעת רבעיהם ילכו לא יסבו בלכתם כי המקום אשר יפנה הראש אחריו ילכו לא יסבו בלכתם: ¹² וכל בשרם וגבהם וידיהם וכנפיהם והאופנים מלאים עינים סביב לארבעתם אופניהם: ¹³ לאופנים להם קורא הגלגל באזני: ¹⁴ וארבעה פנים לאחד פני האחד פני הכרוב ופני השני פני אדם והשלישי פני אריה והרביעי פני נשר: ¹⁵ וירמו הכרובים היא החיה אשר ראיתי בנהר כבר: ¹⁶ ובלכת הכרובים ילכו האופנים אצלם ובשאת הכרובים את כנפיהם לרום מעל הארץ לא יסבו האופנים גם הם מאצלם: ¹⁷ בעמדם יעמדו וברומם ירמו אותם כי רוח החיה בהם: ¹⁸ ויצא כבוד יהוה מעל מפתן הבית ויעמד על הכרובים: ¹⁹ וישאו הכרובים את כנפיהם וירמו מן הארץ לעיני בצאתם והאופנים לעמתם ויעמד פתח שער בית יהוה הקדמוני וכבוד אלהי ישראל עליהם מלמעלה: ²⁰ היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל בנהר כבר ואדע כי כרובים המה: ²¹ ארבעה ארבעה פנים לאחד וארבע כנפים לאחד ודמות ידי אדם תחת כנפיהם: ²² ודמות פניהם המה הפנים אשר ראיתי על נהר כבר מראיהם ואותם איש אל עבר פניו ילכו:

11

¹ ותשא אתי רוח ותבא אתי אל שער בית יהוה הקדמוני הפונה קדימה והנה בפתח השער עשרים

וחמשה איש ואראה בתוכם את יאזניה בן עזר ואת
 פלטיהו בן בניהו שרי העם: ² ויאמר אלי בן אדם
 אלה האנשים החשבים און והיעצים עצת רע בעיר
 הזאת: ³ האמרים לא בקרוב בנות בתים היא הסיר
 ואנחנו הבשר: ⁴ לכן הנבא עליהם הנבא בן אדם:
⁵ ותפל עלי רוח יהוה ויאמר אלי אמר כה אמר יהוה
 כן אמרתם בית ישראל ומעלות רוחכם אני ידעתי:
⁶ הרביתם חלליכם בעיר הזאת ומלאתם חוצתיה חלל:
⁷ לכן כה אמר אדני יהוה חלליכם אשר שמתם בתוכה
 המה הבשר והיא הסיר ואתכם הוציא מתוכה: ⁸ חרב
 יראתם וחרב אביא עליכם נאם אדני יהוה: ⁹ והוצאתי
 אתכם מתוכה ונתתי אתכם ביד זרים ועשיתי בכם
 שפטים: ¹⁰ בחרב תפלו על גבול ישראל אשפט אתכם
 וידעתם כי אני יהוה: ¹¹ היא לא תהיה לכם לסיר ואתם
 תהיו בתוכה לבשר אל גבול ישראל אשפט אתכם:
¹² וידעתם כי אני יהוה אשר בחקי לא הלכתם ומשפטי
 לא עשיתם וכמשפטי הגוים אשר סביבותיכם עשיתם:
¹³ ויהי כהנבאי ופלטיהו בן בניהו מת ואפל על פני ואזעק
 קול גדול ואמר אהה אדני יהוה כלה אתה עשה את
 שארית ישראל: ¹⁴ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ¹⁵ בן
 אדם אחיך אחיך אנשי גאלתך וכל בית ישראל כלה
 אשר אמרו להם ירושלם רחקו מעל יהוה לנו
 היא נתנה הארץ למורשה: ¹⁶ לכן אמר כה אמר אדני
 יהוה כי הרחקתם בגוים וכי הפיצותם בארצות ואהי
 להם למקדש מעט בארצות אשר באו שם: ¹⁷ לכן אמר
 כה אמר אדני יהוה וקבצתי אתכם מן העמים ואספתי
 אתכם מן הארצות אשר נפצותם בהם ונתתי לכם את

אדמת ישראל: 18 ובאו שמה והסירו את כל שקוציה ואת כל תועבתיה ממנה: 19 וננתי להם לב אחד ורוח חדשה אתן בקרבכם והסרתני לב האבן מבשרם ונתתני להם לב בשר: 20 למען בחקתי ילכו ואת משפטי ישמרו ועשו אתם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים: 21 ואל לב שקוציהם ותועבותיהם לבם הלך דרכם בראשם נתתי נאם אדני יהוה: 22 וישאו הכרובים את כנפיהם והאופנים לעמתם וכבוד אלהי ישראל עליהם מלמעלה: 23 ויעל כבוד יהוה מעל תוך העיר ויעמד על ההר אשר מקדם לעיר: 24 ורוח נשאתני ותבאני כשדימה אל הגולה במראה ברוח אלהים ויעל מעלי המראה אשר ראיתי: 25 ואדבר אל הגולה את כל דברי יהוה אשר הראני:

12

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם בתוך בית המרי אתה ישב אשר עינים להם לראות ולא ראו אזנים להם לשמע ולא שמעו כי בית מרי הם: 3 ואתה בן אדם עשה לך כלי גולה וגולה יומם לעיניהם וגלית ממקומך אל מקום אחר לעיניהם אולי יראו כי בית מרי המה: 4 והוצאת כליך ככלי גולה יומם לעיניהם ואתה תצא בערב לעיניהם כמוצאי גולה: 5 לעיניהם חתר לך בקיר והוצאת בו: 6 לעיניהם על כתף תשא בעלטה תוציא פניך תכסה ולא תראה את הארץ כי מופת נתתיך לבית ישראל: 7 ואעש כן כאשר צויתי כלי הוצאתי גולה יומם ובערב חתרתני לי בקיר ביד בעלטה הוצאתי על כתף נשאתי לעיניהם: 8 ויהי דבר יהוה אלי בבקר

לאמר: ⁹ בן אדם הלא אמרו אליך בית ישראל בית המרי מה אתה עשה: ¹⁰ אמר אליהם כה אמר אדני יהוה הנשיא המשא הזה בירושלם וכל בית ישראל אשר המה בתוכם: ¹¹ אמר אני מופתכם כאשר עשיתי כן יעשה להם בגולה בשבי ילכו: ¹² והנשיא אשר בתוכם אל כתף ישא בעלטה ויצא בקיר יחתרו להוציא בו פניו יכסה יען אשר לא יראה לעין הוא את הארץ: ¹³ ופרשתי את רשתי עליו ונתפש במצודתי והבאתי אתו בבלה ארץ כשדים ואותה לא יראה ושם ימות: ¹⁴ וכל אשר סביבתיו עזרה וכל אנפיו אזרה לכל רוח וחרב אריק אחריהם: ¹⁵ וידעו כי אני יהוה בהפיצי אותם בגוים וזריתי אותם בארצות: ¹⁶ והותרתי מהם אנשי מספר מחרב מרעב ומדבר למען יספרו את כל תועבותיהם בגוים אשר באו שם וידעו כי אני יהוה: ¹⁷ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ¹⁸ בן אדם לחמך ברעש תאכל ומימך ברגזה ובדאגה תשתה: ¹⁹ ואמרת אל עם הארץ כה אמר אדני יהוה ליושבי ירושלם אל אדמת ישראל לחמם בדאגה יאכלו ומימיהם בשממון ישתו למען תשם ארצה ממלאה מחמס כל הישבים בה: ²⁰ והערים הנושבות תחרבנה והארץ שממה תהיה וידעתם כי אני יהוה: ²¹ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ²² בן אדם מה המשל הזה לכם על אדמת ישראל לאמר יארכו הימים ואבד כל חזון: ²³ לכן אמר אליהם כה אמר אדני יהוה השבתי את המשל הזה ולא ימשלו אתו עוד בישראל כי אם דבר אליהם קרבו הימים ודבר כל חזון: ²⁴ כי לא יהיה עוד כל חזון שוא ומקסם חלק בתוך בית ישראל: ²⁵ כי אני יהוה אדבר את אשר אדבר דבר ויעשה לא תמשך עוד

כי בימיכם בית המרי אדבר דבר ועשיתיו נאם אדני יהוה: 26 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 27 בן אדם הנה בית ישראל אמרים החזון אשר הוא חזה לימים רבים ולעתים רחוקות הוא נבא: 28 לכן אמר אליהם כה אמר אדני יהוה לא תמשך עוד כל דברי אשר אדבר דבר ויעשה נאם אדני יהוה:

13

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם הנבא אל נביאי ישראל הנבאים ואמרת לנביאי מלבם שמעו דבר יהוה: 3 כה אמר אדני יהוה הוי על הנביאים הנבלים אשר הלכים אחר רוחם ולבלתי ראן: 4 כשעלים בחרבות נביאיך ישראל היו: 5 לא עליכם בפרצות ותגדרו גדר על בית ישראל לעמד במלחמה ביום יהוה: 6 חזו שוא וקסם כזב האמרים נאם יהוה ויהוה לא שלחם ויחלו לקים דבר: 7 הלוא מחזה שוא חזיתם ומקסם כזב אמרתם ואמרים נאם יהוה ואני לא דברתי: 8 לכן כה אמר אדני יהוה יען דברכם שוא וחזיתם כזב לכן הנני אליכם נאם אדני יהוה: 9 והיתה ידי אל הנביאים החזים שוא והקסמים כזב בסוד עמי לא יהיו ובכתב בית ישראל לא יכתבו ואל אדמת ישראל לא יבאו וידעתם כי אני אדני יהוה: 10 יען וביען הטעו את עמי לאמר שלום ואין שלום והוא בנה חיץ והנם טחים אתו תפל: 11 אמר אל טחי תפל ויפל היה גשם שוטף ואתנה אבני אלגביש תפלנה ורוח סערות תבקע: 12 והנה נפל הקיר הלוא יאמר אליכם איה הטיח אשר טחתם: 13 לכן כה אמר אדני יהוה ובקעתי רוח סערות

בחמתי וגשם שטף באפי יהיה ואבני אלגביש בחמה לכלה: 14 והרסתי את הקיר אשר טחתם תפל והגעתיהו אל הארץ ונגלה יסדו ונפלה וכליתם בתוכה וידעתם כי אני יהוה: 15 וכליתי את חמתי בקיר ובטחים אתו תפל ואמר לכם אין הקיר ואין הטחים אתו: 16 נביאי ישראל הנבאים אל ירושלים והחזים לה חזון שלם ואין שלם נאם אדני יהוה: 17 ואתה בן אדם שים פניך אל בנות עמך המתנבאות מלבהן והנבא עליהן: 18 ואמרת כה אמר אדני יהוה הוי למתפרות כסתות על כל אצילי ידי ועשות המספחות על ראש כל קומה לצודד נפשות הנפשות תצודדנה לעמי ונפשות לכנה תחיינה: 19 ותחללנה אתי אל עמי בשעלי שערים ובפתותי לחם להמית נפשות אשר לא תמותנה ולחיות נפשות אשר לא תחיינה בכזבכם לעמי שמעי כזב: 20 לכן כה אמר אדני יהוה הנני אל כסתותיכנה אשר אתנה מצדדות שם את הנפשות לפרחות וקרעתי אתם מעל זרועתיכם ושלחתי את הנפשות אשר אתם מצדדות את נפשים לפרחת: 21 וקרעתי את מספחתיכם והצלתי את עמי מידכן ולא יהיו עוד בידכן למצודה וידעתן כי אני יהוה: 22 יען הכאות לב צדיק שקר ואני לא הכאבתיו ולחזק ידי רשע לבלתי שוב מדרכו הרע להחיתו: 23 לכן שוא לא תחזינה וקסם לא תקסמנה עוד והצלתי את עמי מידכן וידעתן כי אני יהוה:

14

1 ויבוא אלי אנשים מזקני ישראל וישבו לפני: 2 ויהי

דבר יהוה אלי לאמר: ³ בן אדם האנשים האלה
 העלו גלוליהם על לבם ומכשול עונם נתנו נכח פניהם
 האדרש אדרש להם: ⁴ לכן דבר אותם ואמרת אליהם
 כה אמר אדני יהוה איש איש מבית ישראל אשר יעלה
 את גלוליו אל לבו ומכשול עונו ישים נכח פניו ובא
 אל הנביא אני יהוה נעניתיו לו בה ברב גלוליו: ⁵ למען
 תפש את בית ישראל בלבם אשר נזרו מעלי בגלוליהם
 כלם: ⁶ לכן אמר אל בית ישראל כה אמר אדני יהוה
 שובו והשיבו מעל גלוליתכם ומעל כל תועבתיכם השיבו
 פניכם: ⁷ כי איש איש מבית ישראל ומהגר אשר יגור
 בישראל וינזר מאחרי ויעל גלוליו אל לבו ומכשול עונו
 ישים נכח פניו ובא אל הנביא לדרש לו בי אני יהוה
 נענה לו בי: ⁸ ונתתי פני באיש ההוא והשמתיהו לאות
 ולמשלים והכרתיו מתוך עמי וידעתם כי אני יהוה:
⁹ והנביא כי יפתה ודבר דבר אני יהוה פתיתי את הנביא
 ההוא ונטיתי את ידי עליו והשמדתיו מתוך עמי ישראל:
¹⁰ ונשאו עונם כעון הדרש כעון הנביא יהיה: ¹¹ למען
 לא יתעו עוד בית ישראל מאחרי ולא ישמאו עוד בכל
 פשעיהם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים נאם
 אדני יהוה: ¹² ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ¹³ בן אדם
 ארץ כי תחטא לי למעל מעל ונטיתי ידי עליה ושברתי
 לה מטה לחם והשלחתי בה רעב והכרתי ממנה אדם
 ובהמה: ¹⁴ והיו שלשת האנשים האלה בתוכה נח דנאל
 ואיוב המה בצדקתם ינצלו נפשם נאם אדני יהוה: ¹⁵ לו
 חיה רעה אעביר בארץ ושכלתה והיתה שממה מבלי
 עובר מפני החיה: ¹⁶ שלשת האנשים האלה בתוכה חי
 אני נאם אדני יהוה אם בנים ואם בנות יצילו המה
 לברם ינצלו והארץ תהיה שממה: ¹⁷ או חרב אביא

על הארץ ההיא ואמרתי חרב תעבר בארץ והכרתי ממנה אדם ובהמה: 18 ושלשת האנשים האלה בתוכה חי אני נאם אדני יהוה לא יצילו בנים ובנות כי הם לבדם ינצלו: 19 או דבר אשלח אל הארץ ההיא ושפכתי חמתי עליה בדם להכרית ממנה אדם ובהמה: 20 ונח דנאל ואיוב בתוכה חי אני נאם אדני יהוה אם בן אם בת יצילו המה בצדקתם יצילו נפשם: 21 כי כה אמר אדני יהוה אף כי ארבעת שפטי הרעים חרב ורעב וחיה רעה ודבר שלחתי אל ירושלם להכרית ממנה אדם ובהמה: 22 והנה נותרה בה פלטה המוצאים בנים ובנות הנם יוצאים אליכם וראיתם את דרכם ואת עלילותם ונחמתם על הרעה אשר הבאתי על ירושלם את כל אשר הבאתי עליה: 23 ונחמו אתכם כי תראו את דרכם ואת עלילותם וידעתם כי לא חנם עשיתי את כל אשר עשיתי בה נאם אדני יהוה:

15

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם מה יהיה עץ הגפן מכל עץ הזמורה אשר היה בעצי היער: 3 היקח ממנו עץ לעשות למלאכה אם יקחו ממנו יתד לתלות עליו כל כלי: 4 הנה לאש נתן לאכלה את שני קצותיו אכלה האש ותוכו נחר היצלה למלאכה: 5 הנה בהיותו תמים לא יעשה למלאכה אף כי אש אכלתהו ויחר ונעשה עוד למלאכה: 6 לכן כה אמר אדני יהוה כאשר עץ הגפן בעץ היער אשר נתתיו לאש לאכלה כן נתתי את ישבי ירושלם: 7 ונתתי את פני בהם מהאש יצאו והאש תאכלם וידעתם כי אני יהוה בשומי את פני בהם: 8 ונתתי את הארץ שממה יען מעלו מעל נאם אדני יהוה:

16

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם הודע את ירושלם את תועבתיה: 3 ואמרת כה אמר אדני יהוה ליירושלם מכרתיוך ומלדתיוך מארץ הכנעני אביך האמרי ואמך חתית: 4 ומולדותיוך ביום הולדת אתך לא כרת שרך ובמים לא רחצת למשעי והמלח לא המלחת והחתל לא חתלת: 5 לא חסה עליך עין לעשות לך אחת מאלה לחמלה עליך ותשלכי אל פני השדה בנעל נפשך ביום הולדת אתך: 6 ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמיוך ואמר לך בדמיוך חיי ואמר לך בדמיוך חיי: 7 רבבה כצמח השדה נתתיוך ותרבי ותגדלי ותבאי בעדי עדיים שדים נכנו ושערך צמח ואת ערם ועריה: 8 ואעבר עליך ואראך והנה עתך עת דדים ואפרש כנפי עליך ואכסה ערותך ואשבע לך ואבוא בברית אתך נאם אדני יהוה ותהיי לי: 9 וארחצך במים ואשטף דמיוך מעליך ואסכך בשמן: 10 ואלבישך רקמה ואנעלך תחש ואחבשך בשש ואכסך משי: 11 ואעדך עדי ואתנה צמידים על ידיך ורביד על גרונוך: 12 ואתן נזם על אפך וענילים על אזניך ועטרת תפארת בראשך: 13 ותעדי זהב וכסף ומלבושך ששי ומשי ורקמה סלת ודבש ושמן אכלתי ותיפי במאד מאד ותצלחי למלוכה: 14 ויצא לך שם בגוים ביפיוך כי כליל הוא בהדריו אשר שמתי עליך נאם אדני יהוה: 15 ותבטחי ביפיוך ותזני על שמך ותשפכי את תזנותיוך על כל עובר לו יהי: 16 ותקחי מבגדיך ותעשי לך במות טלאות ותזני עליהם לא באות

ולא יהיה: 17 ותקחי כלי תפארתך מזהבי ומכספי אשר נתתי לך ותעשי לך צלמי זכר ותזני במ: 18 ותקחי את בגדי רקמתך ותכסים ושמני וקטרתי נתתי לפניהם: 19 ולחמי אשר נתתי לך סלת ושמן ודבש האכלתיך ונתתיהו לפניהם לריח ניחח ויהי נאם אדני יהוה: 20 ותקחי את בניך ואת בנותיך אשר ילדת לי ותזבחים להם לאכול המעט מתזונתך: 21 ותשחטי את בני ותתנים בהעביר אותם להם: 22 ואת כל תועבתיך ותזונתיך לא זכרתי את ימי נעוריך בהיותך ערם ועריה מתבוססת בדמך היית: 23 ויהי אחרי כל רעתך אוי לך נאם אדני יהוה: 24 ותבני לך גב ותעשי לך רמה בכל רחוב: 25 אל כל ראש דרך בנית רמתך ותתעבי את יפיך ותפשקי את רגליך לכל עובר ותרבי את תזונתך: 26 ותזני אל בני מצרים שכניך גדלי בשר ותרבי את תזונתך להכעיסני: 27 והנה נשיתי ידי עליך ואגרע חקך ואתנך בנפש שנאותיך בנות פלשתים הנכלמות מדרכך זמה: 28 ותזני אל בני אשור מבלתי שבעתך ותזנים וגם לא שבעת: 29 ותרבי את תזונתך אל ארץ כנען כשדימה וגם בזאת לא שבעת: 30 מה אמלה לבתך נאם אדני יהוה בעשותך את כל אלה מעשה אשה זונה שלטת: 31 בבנותיך גבך בראש כל דרך ורמתך עשיתי בכל רחוב ולא הייתי כזונה לקלס אתנן: 32 האשה המנאפת תחת אישה תקח את זרים: 33 לכל זנות יתנו נדה ואת נתת את נדניך לכל מאהביך ותשחדי אותם לבוא אליך מסביב בתזונתיך: 34 ויהי בך הפך מן הנשים בתזונתיך

ואחר־יך לא זונה ובתתך אתנן ואתנן לא נתן לך ותהי
 להפך: ³⁵ לכן זונה שמעי דבר יהוה: ³⁶ כה אמר אדני
 יהוה יען השפך נחשתך ותגלה ערותך בתזנותיך על
 מאהביך ועל כל גלולי תועבותיך וכדמי בניך אשר
 נתת להם: ³⁷ לכן הנני מקבץ את כל מאהביך אשר
 ערבת עליהם ואת כל אשר אהבת על כל אשר שנאת
 וקבצתי אתם עליך מסביב וגליתי ערותך אלהם וראו
 את כל ערותך: ³⁸ ושפטתיך משפטי נאפות ושפכת דם
 ונתתיך דם חמה וקנאה: ³⁹ ונתתי אותך בידם והרסו
 גבך ונתצו רמתיך והפשיטו אותך בגדיך ולקחו כלי
 תפארתך והניחוך עירם ועריה: ⁴⁰ והעלו עליך קהל
 ורגמו אותך באבן ובתקוף בחרבותם: ⁴¹ ושרפו בתיך
 באש ועשו כך שפטים לעיני נשים רבות והשבתך מזונה
 וגם אתנן לא תתני עוד: ⁴² והנחתי חמתי בך וסרה
 קנאתי ממך ושקטתי ולא אכעס עוד: ⁴³ יען אשר לא
 זכרתי את ימי נעוריך ותרגזי לי בכל אלה וגם אני
 הא דרכך בראש נתתי נאם אדני יהוה ולא עשיתי
 את הזמה על כל תועבתיך: ⁴⁴ הנה כל המשל עליך
 ימשל לאמר כאמה בתה: ⁴⁵ בת אמך את געלת אישה
 ובניה ואחות אחותך את אשר געלו אנשיהן ובניהן
 אמכן חתית ואביכן אמרי: ⁴⁶ ואחותך הגדולה שמרון
 היא ובנותיה היושבת על שמאולך ואחותך הקטנה
 ממך היושבת מימינך סדם ובנותיה: ⁴⁷ ולא בדרכיהן
 הלכת ובתועבותיהן עשיתי כמעט קט ותשחתי מהן
 בכל דרכיך: ⁴⁸ חי אני נאם אדני יהוה אם עשתה

סדם אחותך היא ובנותיה כאשר עשית את ובנותיך: 49
 הנה זה היה עון סדם אחותך גאון שבעת לחם ושלות
 השקט היה לה ולבנותיה ויד עני ואביון לא החזיקה:
 50 ותגבהינה ותעשינה תועבה לפני ואסיר אתהן כאשר
 ראיתי: 51 ושמרון כחצי חטאתיך לא חטאה ותרבי את
 תועבותיך מהנה ותצדקי את אחותך בכל תועבותיך
 אשר עשיתי: 52 גם את שאי כלמתך אשר פללת לאחותך
 בחטאתיך אשר התעבת מהן תצדקנה ממך וגם את בושי
 ושאוי כלמתך בצדקתך אחיותך: 53 ושבתי את שבותהן
 את שבית סדם ובנותיה ואת שבית שמרון ובנותיה
 ושבית שביתך בתוכהנה: 54 למען תשאוי כלמתך
 ונכלמת מכל אשר עשית בנחמך אתן: 55 ואחותיך
 סדם ובנותיה תשבן לקדמתן ושמרון ובנותיה תשבן
 לקדמתן ואת ובנותיך תשבינה לקדמתכן: 56 ולוא היתה
 סדם אחותך לשמועה בפוך ביום גאוניך: 57 בטרם
 תגלה רעתך כמו עת חרפת בנות ארם וכל סביבותיה
 בנות פלשתים השאטות אותך מסביב: 58 את זמתך ואת
 תועבותיך את נשאתים נאם יהוה: 59 כי כה אמר אדני
 יהוה ועשית אותך כאשר עשית אשר בזית אלה להפר
 ברית: 60 וזכרתי אני את בריתי אותך בימי נעורייך
 והקמותי לך ברית עולם: 61 וזכרת את דרכיך ונכלמת
 בקחתך את אחותיך הגדלות ממך אל הקטנות ממך
 ונתתי אתהן לך לבנות ולא מבריתך: 62 והקימותי אני
 את בריתי אתך וידעת כי אני יהוה: 63 למען תזכרי
 ובשת ולא יהיה לך עוד פתחון פה מפני כלמתך בכפרי

לך לכל אשר עשית נאם אדני יהוה:

17

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ² בן אדם חוד חידה ומשל משל אל בית ישראל: ³ ואמרת כה אמר אדני יהוה הנשר הגדול גדול הכנפים ארך האבר מלא הנוצה אשר לו הרקמה בא אל הלבנון ויקח את צמרת הארז: ⁴ את ראש יניקותיו קטף ויביאהו אל ארץ כנען בעיר רכלים שמו: ⁵ ויקח מזרע הארץ ויתנהו בשדה זרע קח על מים רבים צפצפה שמו: ⁶ ויצמח ויהי לגפן סרחת שפלת קומה לפנות דליותיו אליו ושרשיו תחתיו יהיו ותהי לגפן ותעש בדים ותשלח פארות: ⁷ ויהי נשר אחד גדול גדול כנפים ורב נוצה והנה הגפן הזאת כפנה שרשיה עליו ודליותיו שלחה לו להשקות אותה מערנות מטעה: ⁸ אל שדה טוב אל מים רבים היא שתולה לעשות ענף ולשאת פרי להיות לגפן אדרת: ⁹ אמר כה אמר אדני יהוה תצלח הלוא את שרשיה ינתק ואת פריה יקוסס ויבש כל טרפי צמחה תיבש ולא בזרע גדולה ובעם רב למשאות אותה משרשיה: ¹⁰ והנה שתולה התצלח הלוא כנעת בה רוח הקדים תיבש יבש על ערנת צמחה תיבש: ¹¹ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ¹² אמר נא לבית המרי הלא ידעתם מה אלה אמר הנה בא מלך בבל ירושלם ויקח את מלכה ואת שריה ויבא אותם אליו בבלה: ¹³ ויקח מזרע המלוכה ויכרת אתו ברית ויבא אתו באלה ואת אילי הארץ לקח: ¹⁴ להיות ממלכה שפלה לבלתי התנשא לשמר

את בריתו לעמדה: ¹⁵ וימרד בן לשלח מלאכיו מצרים לתת לו סוסים ועם רב היצלח הימלט העשה אלה והפר ברית ונמלט: ¹⁶ חי אני נאם אדני יהוה אם לא במקום המלך הממליך אתו אשר בזה את אלתו ואשר הפר את בריתו אתו בתוך בבל ימות: ¹⁷ ולא בחיל גדול ובקהל רב יעשה אותו פרעה במלחמה בשפך סללה ובבנות דיק להכרית נפשות רבות: ¹⁸ ובזה אלה להפר ברית והנה נתן ידו וכל אלה עשה לא ימלט: ¹⁹ לכן כה אמר אדני יהוה חי אני אם לא אלתי אשר בזה ובריתי אשר הפיר ונתתיו בראשו: ²⁰ ופרשתי עליו רשתי ונתפש במצודתי והביאותיהו בבלה ונשפטתי אתו שם מעלו אשר מעל בי: ²¹ ואת כל מברחו בכל אנפיו בחרב יפלו והנשארים לכל רוח יפרשו וידעתם כי אני יהוה דברתי: ²² כה אמר אדני יהוה ולקחתי אני מצמרת הארז הרמה ונתתי מראש ינקותיו רך אקטף ושתלתי אני על הר גבה ותלול: ²³ בהר מרום ישראל אשתלנו ונשא ענף ועשה פרי והיה לארז אדיר ושכנו תחתיו כל צפור כל כנף בצל דליותיו תשכנה: ²⁴ וידעו כל עצי השדה כי אני יהוה השפלתי עץ גבה הגבהתי עץ שפל הובשתי עץ לח והפרכתיו עץ יבש אני יהוה דברתי ועשיתי:

18

¹ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ² מה לכם אתם משלים את המשל הזה על אדמת ישראל לאמר אבות יאכלו בסר ושני הבנים תקהינה: ³ חי אני נאם אדני יהוה אם יהיה לכם עוד משל המשל הזה בישראל: ⁴ הן כל הנפשות לי הנה כנפש האב וכנפש הבן לי הנה הנפש

החטאת היא תמות: 5 ואיש כי יהיה צדיק ועשה משפט
 וצדקה: 6 אל ההרים לא אכל ועיניו לא נשא אל גלולי
 בית ישראל ואת אשת רעהו לא שמא ואל אשה נדה
 לא יקרב: 7 ואיש לא יונה חבלתו חוב ישיב גזלה לא
 יגזל לחמו לרעב יתן ועירם יכסה בגד: 8 בנשך לא
 יתן ותרבית לא יקח מעול ישיב ידו משפט אמת יעשה
 בין איש לאיש: 9 בחקותי יהלך ומשפטי שמר לעשות
 אמת צדיק הוא חיה יחיה נאם אדני יהוה: 10 והוליד בן
 פריץ שפך דם ועשה אח מאחד מאלה: 11 והוא את כל
 אלה לא עשה כי גם אל ההרים אכל ואת אשת רעהו
 שמא: 12 עני ואביון הונה גזלות גזל חבל לא ישיב ואל
 הגלולים נשא עיניו תועבה עשה: 13 בנשך נתן ותרבית
 לקח וחי לא יחיה את כל התועבות האלה עשה מות
 יומת דמיו בו יהיה: 14 והנה הוליד בן וירא את כל
 חטאת אביו אשר עשה וירא ולא יעשה כהן: 15 על
 ההרים לא אכל ועיניו לא נשא אל גלולי בית ישראל
 את אשת רעהו לא שמא: 16 ואיש לא הונה חבל לא חבל
 וגזלה לא גזל לחמו לרעב נתן וערום כסה בגד: 17 מעני
 השיב ידו נשך ותרבית לא לקח משפטי עשה בחקותי
 הלך הוא לא ימות בעון אביו חיה יחיה: 18 אביו כי עשק
 עשק גזל גזל אח ואשר לא טוב עשה בתוך עמיו והנה
 מת בעונו: 19 ואמרתם מדע לא נשא הבן בעון האב והבן
 משפט וצדקה עשה את כל חקותי שמר ויעשה אתם חיה
 יחיה: 20 הנפש החטאת היא תמות בן לא ישא בעון האב
 ואב לא ישא בעון הבן צדקת הצדיק עליו תהיה ורשעת

רשע עליו תהיה: ²¹ והרשע כי ישוב מכל חטאתו אשר
 עשה ושמר את כל חקותי ועשה משפט וצדקה חיה
 יחיה לא ימות: ²² כל פשעיו אשר עשה לא יזכרו לו
 בצדקתו אשר עשה יחיה: ²³ החפץ אחפץ מות רשע נאם
 אדני יהוה הלוא בשובו מדרכיו וחיה: ²⁴ ובשוב צדיק
 מצדקתו ועשה עול ככל התועבות אשר עשה הרשע
 יעשה וחי כל צדקתו אשר עשה לא תזכרנה במעלו
 אשר מעל ובחטאתו אשר חטא בם ימות: ²⁵ ואמרתם
 לא יתכן דרך אדני שמעו נא בית ישראל הדרכי לא
 יתכן הלא דרכיכם לא יתכנו: ²⁶ בשוב צדיק מצדקתו
 ועשה עול ומת עליהם בעולו אשר עשה ימות: ²⁷ ובשוב
 רשע מרשעתו אשר עשה ויעש משפט וצדקה הוא את
 נפשו יחיה: ²⁸ ויראה וישוב מכל פשעיו אשר עשה חיו
 יחיה לא ימות: ²⁹ ואמרו בית ישראל לא יתכן דרך
 אדני הדרכי לא יתכנו בית ישראל הלא דרכיכם לא
 יתכן: ³⁰ לכן איש כדרכיו אשפט אתכם בית ישראל
 נאם אדני יהוה שובו והשיבו מכל פשעיכם ולא יהיה
 לכם למכשול עון: ³¹ השליכו מעליכם את כל פשעיכם
 אשר פשעתם בם ועשו לכם לב חדש ורוח חדשה ולמה
 תמתו בית ישראל: ³² כי לא אחפץ במות המת נאם אדני
 יהוה והשיבו וחיו:

19

¹ ואתה שא קינה אל נשיאי ישראל: ² ואמרת מה אמך
 לביא בין אריות רבצה בתוך כפרים רבתה גוריה:
³ ותעל אחד מגריה כפיר היה וילמד לטרף טרף אדם
 אכל: ⁴ וישמעו אליו גוים בשחתם נתפש ויבאהו בחחים

אל ארץ מצרים: ⁵ ותרא כי נוחלה אבדה תקותה ותקח אחד מגרייה כפיר שמתהו: ⁶ ויתהלך בתוך אריות כפיר היה וילמד לטרף אדם אכל: ⁷ וידע אלמנותיו ועריהם החריב ותשם ארץ ומלאה מקול שאנתו: ⁸ ויתנו עליו גוים סביב ממדינות ויפרשו עליו רשתם בשחתם נתפש: ⁹ ויתנהו בסוגר בחחים ויבאהו אל מלך בכל יבאהו במצדות למען לא ישמע קולו עוד אל הרי ישראל: ¹⁰ אמך כגפן בדמך על מים שתולה פריה וענפה היתה ממים רבים: ¹¹ ויהיו לה מטות עז אל שבטי משלים ותגבה קומתו על בין עבתיים וירא בגבהו ברב דליתיו: ¹² ותתש בחמה לארץ השלכה ורוח הקדים הוביש פריה התפרקו ויבשו מטה עזה אש אכלתהו: ¹³ ועתה שתולה במדבר בארץ ציה וצמא: ¹⁴ ותצא אש ממטה בדיה פריה אכלה ולא היה בה מטה עז שבט למשול קינה היא ותהי לקינה:

20

¹ ויהי בשנה השביעית בחמשי בעשור לחדש באו אנשים מזקני ישראל לדרש את יהוה וישבו לפני: ² ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ³ בן אדם דבר את זקני ישראל ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה הלא אתי אתם באים חי אני אם אדרש לכם נאם אדני יהוה: ⁴ התשפט אתם התשפוט בן אדם את תועבת אבותם הודיעם: ⁵ ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה ביום בחרתי בישראל ואשא ידי לזרע בית יעקב ואודע להם בארץ מצרים ואשא ידי להם לאמר אני יהוה

אלהיכם: ⁶ ביום ההוא נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים אל ארץ אשר תרתי להם זבת חלב ודבש צבי היא לכל הארצות: ⁷ ואמר אלהם איש שקוצי עיניו השליכו ובגלולי מצרים אל תטמאו אני יהוה אלהיכם: ⁸ וימרו בי ולא אבו לשמע אלי איש את שקוצי עיניהם לא השליכו ואת גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים: ⁹ ואעש למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר המה בתוכם אשר נודעתי אליהם לעיניהם להוציאם מארץ מצרים: ¹⁰ ואוציאם מארץ מצרים ואבאם אל המדבר: ¹¹ ואתן להם את חקותי ואת משפטי הודעתי אותם אשר יעשה אותם האדם וחי בהם: ¹² וגם את שבתותי נתתי להם להיות לאות ביני וביניהם לדעת כי אני יהוה מקדשם: ¹³ וימרו בי בית ישראל במדבר בחקותי לא הלכו ואת משפטי מאסו אשר יעשה אתם האדם וחי בהם ואת שבתתי חללו מאד ואמר לשפך חמתי עליהם במדבר לכלותם: ¹⁴ ואעשה למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעיניהם: ¹⁵ וגם אני נשאתי ידי להם במדבר לבלתי הביא אותם אל הארץ אשר נתתי זבת חלב ודבש צבי היא לכל הארצות: ¹⁶ יען במשפטי מאסו ואת חקותי לא הלכו בהם ואת שבתותי חללו כי אחרי גלוליהם לבם הלך: ¹⁷ ותחס עיני עליהם משחתם ולא עשיתי אותם כלה במדבר: ¹⁸ ואמר אל בניהם במדבר בחוקי אבותיכם אל תלכו ואת משפטיהם אל תשמרו ובגלוליהם אל תטמאו: ¹⁹ אני יהוה אלהיכם בחקותי לכו ואת משפטי

שמרו ועשו אותם: 20 ואת שבתותי קדשו והיו לאות ביני וביניכם לדעת כי אני יהוה אלהיכם: 21 וימרו בי הבנים בחקותי לא הלכו ואת משפטי לא שמרו לעשות אותם אשר יעשה אותם האדם וחי בהם את שבתותי חללו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בם במדבר: 22 והשבתי את ידי ואעש למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתי אותם לעיניהם: 23 גם אני נשאתי את ידי להם במדבר להפיץ אתם בגוים ולזרות אותם בארצות: 24 יען משפטי לא עשו וחקותי מאסו ואת שבתותי חללו ואחרי גלולי אבותם היו עיניהם: 25 וגם אני נתתי להם חקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם: 26 ואטמא אותם במתנותם בהעביר כל פטר רחם למען אשמים למען אשר ידעו אשר אני יהוה: 27 לכן דבר אל בית ישראל בן אדם ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה עוד זאת גרפו אותי אבותיכם במעלם בי מעל: 28 ואביאם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה להם ויראו כל גבעה רמה וכל עץ עבת ויזבחו שם את זבוחיהם ויתנו שם כעס קרבנם וישימו שם ריח ניחוחיהם ויסיכו שם את נסכיהם: 29 ואמר אלהם מה הבמה אשר אתם הבאים שם ויקרא שמה במה עד היום הזה: 30 לכן אמר אל בית ישראל כה אמר אדני יהוה הברוך אבותיכם אתם נטמאים ואחרי שקוצייהם אתם זנים: 31 ובשאת מתנתיכם בהעביר בניכם באש אתם נטמאים לכל גלוליכם עד היום ואני אדרש לכם בית ישראל חי אני נאם אדני יהוה אם אדרש לכם: 32 והעלה על רוחכם היו לא תהיה אשר אתם אמרים נהיה כגוים כמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן: 33 חי

אני נאם אדני יהוה אם לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם: ³⁴ והוצאתי אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מן הארצות אשר נפוצתם בם ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה: ³⁵ והבאתי אתכם אל מדבר העמים ונשפטתי אתכם שם פנים אל פנים: ³⁶ כאשר נשפטתי את אבותיכם במדבר ארץ מצרים כן אשפט אתכם נאם אדני יהוה: ³⁷ והעברתי אתכם תחת השבט והבאתי אתכם במסרת הברית: ³⁸ וברותי מכם המרדדים והפושעים בי מארץ מגוריהם אוציא אותם ואל אדמת ישראל לא יבוא וידעתם כי אני יהוה: ³⁹ ואתם בית ישראל כה אמר אדני יהוה איש גלוליו לכו עבדו ואחר אם אינכם שמעים אלי ואת שם קדשי לא תחללו עוד במתנותיכם ובגלוליכם: ⁴⁰ כי בהר קדשי בהר מרום ישראל נאם אדני יהוה שם יעבדני כל בית ישראל כלה בארץ שם ארצם ושם אדרוש את תרומתיכם ואת ראשית משאותיכם בכל קדשיכם: ⁴¹ בריח ניחח ארצה אתכם בהוציאי אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מן הארצות אשר נפצתם בם ונקדשתי בכם לעיני הגוים: ⁴² וידעתם כי אני יהוה בהביאי אתכם אל אדמת ישראל אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה לאבותיכם: ⁴³ וזכרתם שם את דרכיכם ואת כל עלילותיכם אשר נטמאתם בם ונקטתם בפניכם בכל רעותיכם אשר עשיתם: ⁴⁴ וידעתם כי אני יהוה בעשותי אתכם למען שמי לא כדרכיכם הרעים וכעלילותיכם הנשחתות בית ישראל נאם אדני יהוה: ⁴⁵ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ⁴⁶ בן אדם שים פניך דרך תימנה והטף אל דרום והנבא אל יער השדה נגב:

47 ואמרת ליער הנגב שמע דבר יהוה כה אמר אדני יהוה הנני מצית בכך אש ואכלה בכך כל עץ לח וכל עץ יבש לא תכבה להבת שלהבת ונצרבו בה כל פנים מנגב צפונה: 48 וראו כל בשר כי אני יהוה בערתיה לא תכבה: 49 ואמר אהה אדני יהוה המה אמרים לי הלא ממשל משלים הוא:

21

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם שים פניך אל ירושלים והטף אל מקדשים והנבא אל אדמת ישראל: 3 ואמרת לאדמת ישראל כה אמר יהוה הנני אליך והוצאתי חרבי מתערה והכרתי ממך צדיק ורשע: 4 יען אשר הכרתי ממך צדיק ורשע לכן תצא חרבי מתערה אל כל בשר מנגב צפון: 5 וידעו כל בשר כי אני יהוה הוצאתי חרבי מתערה לא תשוב עוד: 6 ואתה בן אדם האנח בשברון מתנים ובמרירות תאנח לעיניהם: 7 והיה כי יאמרו אליך על מה אתה נאנח ואמרת אל שמועה כי באה ונמס כל לב ורפו כל ידים וכהתה כל רוח וכל ברכים תלכנה מים הנה באה ונהיתה נאם אדני יהוה: 8 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 9 בן אדם הנבא ואמרת כה אמר אדני אמר חרב חרב הוחדה וגם מרוטה: 10 למען טבח טבח הוחדה למען היה לה ברק מרטה או נשיש שבט בני מאסת כל עץ: 11 ויתן אתה למרטה לתפש בכף היא הוחדה חרב והיא מרטה לתת אותה ביד הורג: 12 זעק והילל בן אדם כי היא היתה בעמי היא בכל נשיאי ישראל מגורי אל חרב היו את עמי לכן

ספק אל ירך: ¹³ כי בחן ומה אם גם שבט מאסת לא יהיה נאם אדני יהוה: ¹⁴ ואתה בן אדם הנבא והך כף אל כף ותכפל חרב שלישתה חרב חללים היא חרב חלל הגדול החדרת להם: ¹⁵ למען למוג לב והרבה המכשלים על כל שעריהם נתתי אבחת חרב אח עשויה לברק מעטה לטבח: ¹⁶ התאחדי הימיני השימי השמילי אנה פניך מעדות: ¹⁷ וגם אני אכה כפי אל כפי והניחתי חמתי אני יהוה דברתי: ¹⁸ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ¹⁹ ואתה בן אדם שים לך שנים דרכים לבוא חרב מלך בבל מארץ אחד יצאו שניהם ויד ברא בראש דרך עיר ברא: ²⁰ דרך תשים לבוא חרב את רבת בני עמון ואת יהודה בירושלם בצורה: ²¹ כי עמד מלך בבל אל אם הדרך בראש שני הדרכים לקסם קסם קלקל בחצים שאל בתרפים ראה בכבוד: ²² בימינו היה הקסם ירושלם לשום כרים לפתח פה ברצח להרים קול בתרועה לשום כרים על שערים לשפך סללה לבנות דיק: ²³ והיה להם כקסום שוא בעיניהם שבעי שבעות להם והוא מזכיר עון להתפש: ²⁴ לכן כה אמר אדני יהוה יען הזכרכם עונכם בהגלות פשעכם להראות חטאותיכם בכל עלילותיכם יען הזכרכם בכף תתפשו: ²⁵ ואתה חלל רשע נשיא ישראל אשר בא יומו בעת עון קץ: ²⁶ כה אמר אדני יהוה הסיר המצנפת והרים העטרה זאת לא זאת השפלה הגבה והגבה השפיל: ²⁷ עוה עוה עוה אשימנה גם זאת לא היה עד בא אשר לו המשפט ונתתיו: ²⁸ ואתה בן אדם הנבא ואמרת כה אמר אדני יהוה אל בני עמון ואל חרפתם ואמרת חרב חרב

פתוחה לטבח מרוטה להכיל למען ברק: 29 בחזות לך
 שוא בקסם לך כזב לתת אותך אל צוארי חללי רשעים
 אשר בא יומם בעת עון קץ: 30 השב אל תערה במקום
 אשר נבראת בארץ מכרותיך אשפט אתך: 31 ושפכתי
 עליך זעמי באש עברתי אפיח עליך ונתתיך ביד אנשים
 בערים חרשי משחית: 32 לאש תהיה לאכלה דמך יהיה
 בתוך הארץ לא תזכרי כי אני יהוה דברתי:

22

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 ואתה בן אדם
 התשפט התשפט את עיר הדמים והודעתה את כל
 תועבותיה: 3 ואמרת כה אמר אדני יהוה עיר שפכת
 דם בתוכה לבוא עתה ועשתה גלולים עליה לטמאה:
 4 בדמך אשר שפכת אשמת ובגלולך אשר עשית טמאת
 ותקריבי ימוך ותבוא עד שנותיך על כן נתתיך חרפה
 לגוים וקלסה לכל הארצות: 5 הקרבות והרחקות ממך
 יתקלסו בך טמאת השם רבת המהומה: 6 הנה נשיאי
 ישראל איש לזרעו היו בך למען שפך דם: 7 אב ואם
 הקלו בך לגר עשו בעשק בתוכך יתום ואלמנה הונו בך:
 8 קדשי בזית ואת שבתתי חללת: 9 אנשי רכיל היו בך
 למען שפך דם ואל ההרים אכלו בך זמה עשו בתוכך:
 10 ערות אב גלה בך טמאת הנדה ענו בך: 11 ואיש את
 אשת רעהו עשה תועבה ואיש את כלתו טמא בזמה
 ואיש את אחתו בת אביו ענה בך: 12 שחד לקחו בך
 למען שפך דם נשך ותרבית לקחת ותבצעי רעיד בעשק
 ואתי שכחת נאם אדני יהוה: 13 והנה הכיתי כפי אל

בצעך אשר עשית ועל דמך אשר היו בתוכך: ¹⁴ היעמד
 לבך אם תחזקנה ידיך לימים אשר אני עשה אותך אני
 יהוה דברתי ועשיתי: ¹⁵ והפיצותי אותך בגוים וזריתוך
 בארצות והתמתי טמאתך ממך: ¹⁶ ונחלת כך לעיני גוים
 וידעת כי אני יהוה: ¹⁷ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ¹⁸ בן
 אדם היו לי בית ישראל לסוג כלם נחשת וברזל וברזל
 ועופרת בתוך כור סגים כסף היו: ¹⁹ לכן כה אמר
 אדני יהוה יען היות כלכם לסגים לכן הנני קבץ אתכם
 אל תוך ירושלם: ²⁰ קבצת כסף ונחשת וברזל ועופרת
 וברזל אל תוך כור לפחת עליו אש להנתיך כן אקבץ
 באפי ובחמתי והנחתי והתכתי אתכם: ²¹ וכנסתי אתכם
 ונפחתי עליכם באש עברתי ונתכתם בתוכה: ²² כהתוך
 כסף בתוך כור כן תתכו בתוכה וידעתם כי אני יהוה
 שפכתי חמתי עליכם: ²³ ויהי דבר יהוה אלי לאמר:
²⁴ בן אדם אמר לה את ארץ לא מטהרה היא לא גשמה
 ביום זעם: ²⁵ קשר נביאיה בתוכה כארי שואג טרף טרף
 נפש אכלו חסן ויקר יקחו אלמנותיה הרבו בתוכה:
²⁶ כהנייה חמסו תורתי ויחללו קדשי בין קדש לחל
 לא הברזילו ובין הטמא לטהור לא הודיעו ומשבתותי
 העלימו עיניהם ואחל בתוכם: ²⁷ שריה בקרבה כזאבים
 טרפי טרף לשפך דם לאבד נפשות למען בצע בצע:
²⁸ ונביאיה טחו להם תפל חזים שוא וקסמים להם כזב
 אמרים כה אמר אדני יהוה ויהוה לא דבר: ²⁹ עם הארץ
 עשקו וגזלו גזל ועני ואביון הונו ואת הגר עשקו
 בלא משפט: ³⁰ ואבקש מהם איש גדר גדר ועמד בפרץ

לפני בעד הארץ לבלתי שחתה ולא מצאתי: ³¹ ואשפך עליהם זעמי באש עברתי כליתים דרכם בראשם נתתי נאם אדני יהוה:

23

¹ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ² בן אדם שתים נשים בנות אם אחת היו: ³ ותזנינה במצרים בנעוריהן זנו שמה מעכו שדיהן ושם עשו דדי בתוליהן: ⁴ ושמותן אהלה הגדולה ואהליבה אחותה ותהיינה לי ותלדנה בנים ובנות ושמותן שמרון אהלה וירושלם אהליבה: ⁵ ותזן אהלה תחתי ותעגב על מאהביה אל אשור קרובים: ⁶ לבשי תכלת פחות וסגנים בחורי חמד כלם פרשים רכבי סוסים: ⁷ ותתן תזנותיה עליהם מבחר בני אשור כלם ובכל אשר עגבה בכל גלוליהם נטמאה: ⁸ ואת תזנותיה ממצרים לא עזבה כי אותה שכבו בנעוריה והמה עשו דדי בתוליה וישפכו תזנותם עליה: ⁹ לכן נתתיה ביד מאהביה ביד בני אשור אשר עגבה עליהם: ¹⁰ המה גלו ערותה בניה ובנותיה לקחו ואותה בחרב הרגו ותהי שם לנשים ושפוטים עשו בה: ¹¹ ותרא אחותה אהליבה ותשחת עגבתה ממנה ואת תזנותיה מזנוני אחותה: ¹² אל בני אשור עגבה פחות וסגנים קרבים לבשי מכלול פרשים רכבי סוסים בחורי חמד כלם: ¹³ וארא כי נטמאה דרך אחד לשתיהן: ¹⁴ ותוסף אל תזנותיה ותרא אנשי מחקה על הקיר צלמי כשדיים חקקים בששר: ¹⁵ חגורי אזור במתניהם סרוחי טבולים בראשיהם מראה שלישים כלם דמות בני בבל כשדים ארץ מולדתם: ¹⁶ ותעגב עליהם למראה עיניה

ותשלח מלאכים אליהם כשדימה: 17 ויבאו אליה בני
 בבל למשכב דדים ויטמאן אותה בתזנותם ותטמא בם
 ותקע נפשה מהם: 18 ותגל תזנותיה ותגל את ערותה
 ותקע נפשי מעליה כאשר נקעה נפשי מעל אחותה:
 19 ותרבה את תזנותיה לזכר את ימי נעוריה אשר זנתה
 בארץ מצרים: 20 ותענבה על פלגשיהם אשר בשר
 חמורים בשרם וזרמת סוסים זרמתם: 21 ותפקדי את
 זמת נעוריך בעשות ממצרים דדיך למען שדי נעוריך:
 22 לכן אהליבה כה אמר אדני יהוה הנני מעיר את
 מאהביך עליך את אשר נקעה נפשך מהם והבאתים
 עליך מסביב: 23 בני בבל וכל כשדים פקוד ושוע
 וקוע כל בני אשור אותם בחורי חמד פחות וסגנים
 כלם שלשים וקרואים רכבי סוסים כלם: 24 ובאו עליך
 הצן רכב וגלגל ובקהל עמים צנה ומגן וקובע ישימו
 עליך סביב ונתתי לפניהם משפט ושפטוך במשפטיהם:
 25 ונתתי קנאתי בך ועשו אותך בחמה אפך ואזניך
 יסירו ואחריתך בחרב תפול המה בניך ובנותיך יקחו
 ואחריתך תאכל באש: 26 והפשיטוך את בגדיך ולקחו
 כלי תפארתך: 27 והשבתי זמתך ממך ואת זנותך מארץ
 מצרים ולא תשאי עיניך אליהם ומצרים לא תזכרי עוד:
 28 כי כה אמר אדני יהוה הנני נתנך ביד אשר שנאת ביד
 אשר נקעה נפשך מהם: 29 ועשו אותך בשנאה ולקחו כל
 יגיעך ועזבוך עירם ועריה ונגלה ערות זנוניך וזמתך
 ותזנותיך: 30 עשה אלה לך בזנותך אחרי גוים על אשר
 נטמאת בגלוליהם: 31 בדרכך אחותך הלכת ונתתי כוסה

בידך: ³² כה אמר אדני יהוה כוס אחותך תשתי העמקה
 והרחבה תהיה לצחק וללעג מרבה להכיל: ³³ שכרון
 ויגון תמלאי כוס שמה ושממה כוס אחותך שמרון:
³⁴ ושתיית אותה ומצית ואת חרשיה תגרמי ושדיך תנתקי
 כי אני דברתי נאם אדני יהוה: ³⁵ לכן כה אמר אדני
 יהוה יען שכחת אותי ותשליכי אותי אחרי גוך וגם
 את שאי זמתך ואת תזנותיך: ³⁶ ויאמר יהוה אלי בן
 אדם התשפוט את אהלה ואת אהליבה והגד להן את
 תועבותיהן: ³⁷ כי נאפו ודם בידיהן ואת גלוליהן נאפו
 וגם את בניהן אשר ילדו לי העבירו להם לאכלה:
³⁸ עוד זאת עשו לי טמאו את מקדשי ביום ההוא ואת
 שבתותי חללו: ³⁹ ובשחטם את בניהם לגלוליהם ויבאו
 אל מקדשי ביום ההוא לחללו והנה כה עשו בתוך ביתי:
⁴⁰ ואף כי תשלחנה לאנשים באים ממרחק אשר מלאך
 שלוח אליהם והנה באו לאשר רחצת כחלת עיניך
 ועדית עדי: ⁴¹ וישבת על מטה כבודה ושלחן ערוך
 לפניה וקטרתי ושמני שמת עליה: ⁴² וקול המון שלו
 בה ואל אנשים מרב אדם מובאים סובאים ממדבר ויתנו
 צמידים אל ידיהן ועטרת תפארת על ראשיהן: ⁴³ ואמר
 לבלה נאופים עת יזנה תזנותיה והיא: ⁴⁴ ויבוא אליה
 כבוא אל אשה זונה כן באו אל אהלה ואל אהליבה אשת
 הזמה: ⁴⁵ ואנשים צדיקים המה ישפטו אותהם משפט
 נאפות ומשפט שפכות דם כי נאפת הנה ודם בידיהן:
⁴⁶ כי כה אמר אדני יהוה העלה עליהם קהל ונתן
 אתהן לזעוה ולבז: ⁴⁷ ורגמו עליהן אבן קהל וברא

אותהן בחרבותם בניהם ובנותיהם יהרגו ובתיהן באש ישרפו: ⁴⁸ והשבתי זמה מן הארץ ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזמתכנה: ⁴⁹ ונתנו זמתכנה עליכן וחטאי גלוליכן תשאינה וידעתם כי אני אדני יהוה:

24

¹ ויהי דבר יהוה אלי בשנה התשיעית בחדש העשירי בעשור לחדש לאמר: ² בן אדם כתוב לך את שם היום את עצם היום הזה סמך מלך בבל אל ירושלם בעצם היום הזה: ³ ומשל אל בית המרי משל ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה שפת הסיר שפת וגם יצק בו מים: ⁴ אסף נתחיה אליה כל נתח טוב ירך וכתף מבחר עצמים מלא: ⁵ מבחר הצאן לקוח וגם דור העצמים תחתיה רתח רתחיה גם בשלו עצמיה בתוכה: ⁶ לכן כה אמר אדני יהוה אוי עיר הדמים סיר אשר חלאתה בה וחלאתה לא יצאה ממנה לנתחיה לנתחיה הוציאה לא נפל עליה גורל: ⁷ כי דמה בתוכה היה על צחיח סלע שמתהו לא שפכתהו על הארץ לכסות עליו עפר: ⁸ להעלות חמה לנקם נקם נתתי את דמה על צחיח סלע לבלתי הכסות: ⁹ לכן כה אמר אדני יהוה אוי עיר הדמים גם אני אנדיל המדורה: ¹⁰ הרבה העצים הדלק האש התם הבשר והרקח המרקחה והעצמות יחרו: ¹¹ והעמידה על גחליה רקח למען תחם וחרה נחשתה ונתכה בתוכה טמאתה תתם חלאתה: ¹² תאנים הלאה ולא תצא ממנה רבת חלאתה באש חלאתה: ¹³ בטמאתך זמה יען שהרתיך ולא שהרת מטמאתך לא תטהרי עוד עד הניחי את חמתי בך: ¹⁴ אני יהוה דברתי באה ועשיתי

לֹא אִפְרַע וְלֹא אֲחֹס וְלֹא אֲנַחֵם כְּדַרְכִּיךָ וְכַעֲלִילוֹתֶיךָ
 שִׁפְטוֹךָ נֹאֵם אֲדַנִּי יְהוָה: ¹⁵ וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:
¹⁶ בֶּן אָדָם הֲנִי לִקַּח מִמֶּךָ אֶת מַחְמַד עֵינֶיךָ בַּמִּגְפָּה
 וְלֹא תִסְפַּד וְלֹא תִבְכֶּה וְלֹא תִבּוֹא דַמְעַתְךָ: ¹⁷ הֲאֵנֶק דָּם
 מִתִּים אֲבָל לֹא תַעֲשֶׂה פֶּאֶרֶךְ חֲבוּשׁ עֲלֶיךָ וְנַעֲלִיךָ תִשִּׂים
 בְּרַגְלֶיךָ וְלֹא תַעֲטֶה עַל שִׁפְם וְלֶחֶם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכַל:
¹⁸ וְאִדְבַר אֶל הָעַם בְּבִקְרָה וְתַמַּת אֲשֵׁר בְּעַרְבֵי וְאֶעֱשׂ
 בְּבִקְרָה כְּאֲשֶׁר צִוִּיתִי: ¹⁹ וַיֹּאמְרוּ אֵלַי הָעַם הֲלֹא תִגִּיד לָנוּ
 מַה אֱלֹהֵינוּ לָנוּ כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ: ²⁰ וְאִמַּר אֲלֵיהֶם דְּבַר יְהוָה
 הִיָּה אֵלַי לֵאמֹר: ²¹ אֲמַר לְבֵית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדַנִּי
 יְהוָה הֲנִי מַחְלֵל אֶת מִקְדָּשֵׁי גֵאוֹן עֲזַכֶּם מַחְמַד עֵינֵיכֶם
 וּמַחְמַל נַפְשֵׁכֶם וּבְנִיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר עֲזַבְתֶּם בְּחֶרֶב
 יִפְלוּ: ²² וְעִשִּׂיתֶם כְּאֲשֶׁר עִשִּׂיתִי עַל שִׁפְם לֹא תַעֲטוּ וְלֶחֶם
 אֲנָשִׁים לֹא תֹאכְלוּ: ²³ וּפֶאֶרְכֶם עַל רֵאשִׁיכֶם וְנַעֲלִיכֶם
 בְּרַגְלֵיכֶם לֹא תִסְפְּדוּ וְלֹא תִבְכוּ וְנִמְקַתֶּם בַּעֲוֹנוֹתֵיכֶם
 וְנַהֲמַתֶּם אִישׁ אֶל אַחִיו: ²⁴ וְהִיָּה יְחִזְקָאֵל לָכֶם לְמוֹפֵת
 כְּכֹל אֲשֶׁר עָשִׂה תַעֲשׂוּ בְּבֹאֵה וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי אֲדַנִּי יְהוָה:
²⁵ וְאַתָּה בֶּן אָדָם הֲלוֹא בְּיוֹם קָחְתִּי מֵהֶם אֶת מַעְזֹם מִשׁוֹשׁ
 תִּפְאַרְתָּם אֶת מַחְמַד עֵינֵיהֶם וְאֶת מִשְׂא נַפְשָׁם בְּנִיהֶם
 וּבְנוֹתֵיהֶם: ²⁶ בְּיוֹם הַהוּא יִבּוֹא הַפְּלִיט אֲלֶיךָ לְהַשְׁמַעוֹת
 אֲזִנִּים: ²⁷ בְּיוֹם הַהוּא יִפְתַּח פִּיךָ אֶת הַפְּלִיט וְתִדְבַר וְלֹא
 תֵּאֵלֵם עוֹד וְהִיָּיתָ לָהֶם לְמוֹפֵת וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה:

25

¹ וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: ² בֶּן אָדָם שִׂים פְּנִיךָ
 אֶל בְּנֵי עַמּוֹן וְהִנְבֵּא עֲלֵיהֶם: ³ וְאִמַּרְתָּ לְבְנֵי עַמּוֹן שְׁמַעוּ
 דְּבַר אֲדַנִּי יְהוָה כֹּה אָמַר אֲדַנִּי יְהוָה יַעַן אֲמַרְךָ הָאֵחַ

אל מקדשי כי נחל ואל אדמת ישראל כי נשמה ואל
 בית יהודה כי הלכו בגולה: 4 לכן הנני נתנך לבני קדם
 למורשה וישבו טירותיהם בך ונתנו בך משכניהם המה
 יאכלו פריך והמה ישתו חלבך: 5 ונתתי את רבה לנוה
 גמלים ואת בני עמון למרבץ צאן וידעתם כי אני יהוה:
 6 כי כה אמר אדני יהוה יען מחאך יד ורקעך ברגל
 ותשמח בכל שאטך בנפש אל אדמת ישראל: 7 לכן
 הנני נשיתי את ידי עליך ונתתיך לבג לגוים והכרתיך
 מן העמים והאבדתיך מן הארצות אשמידך וידעת כי
 אני יהוה: 8 כה אמר אדני יהוה יען אמר מואב ושעיר
 הנה ככל הגוים בית יהודה: 9 לכן הנני פתח את כתף
 מואב מהערים מעריו מקצהו צבי ארץ בית הישימת
 בעל מעון וקריתמה: 10 לבני קדם על בני עמון ונתתיה
 למורשה למען לא תזכר בני עמון בגוים: 11 ובמואב
 אעשה שפטים וידעו כי אני יהוה: 12 כה אמר אדני יהוה
 יען עשות אדום בנקם נקם לבית יהודה ויאשמו אשום
 ונקמו בהם: 13 לכן כה אמר אדני יהוה ונשתי ידי על
 אדום והכרתי ממנה אדם ובהמה ונתתיה חרבה מתימן
 ודרנה בחרב יפלו: 14 ונתתי את נקמתי באדום ביד עמי
 ישראל ועשו באדום כאפי וכחמתי וידעו את נקמתי נאם
 אדני יהוה: 15 כה אמר אדני יהוה יען עשות פלשתים
 בנקמה וינקמו נקם בשאט בנפש למשחית איבת עולם:
 16 לכן כה אמר אדני יהוה הנני נוטה ידי על פלשתים
 והכרתי את כרתים והאבדתי את שארית חוף הים:
 17 ועשיתי בם נקמות גדלות בתוכחות חמה וידעו כי
 אני יהוה בתתי את נקמתי בם:

26

1 ויהי בעשתי עשרה שנה באחד לחדש היה דבר
 יהוה אלי לאמר: ² בן אדם יען אשר אמרה צר על
 ירושלם האח נשברה דלתות העמים נסבה אלי אמלאה
 החרבה: ³ לכן כה אמר אדני יהוה הנני עליך צר
 והעליתי עליך גוים רבים כהעלות הים לגליו: ⁴ ושחתו
 חמות צר והרסו מגדליה וסחיתי עפרה ממנה ונתתי
 אותה לצחיה סלע: ⁵ משטח חרמים תהיה בתוך הים כי
 אני דברתי נאם אדני יהוה והיתה לבז לגוים: ⁶ ובנותיה
 אשר בשדה בחרב תהרגנה וידעו כי אני יהוה: ⁷ כי כה
 אמר אדני יהוה הנני מביא אל צר נבוכדראצר מלך
 בבל מצפון מלך מלכים בסוס וברכב ובפרשים וקהל
 ועם רב: ⁸ בנותיך בשדה בחרב יהרג ונתן עליך דיק
 ושפך עליך סללה והקים עליך צנה: ⁹ ומחי קבלו יתן
 בחמותיך ומגדלתיך יתן בחרבותיו: ¹⁰ משפעת סוסיו
 יכסך אבקם מקול פרש וגלגל ורכב תרעשנה חומותיך
 בבאו בשעריך כמבואי עיר מבקעה: ¹¹ בפרסות סוסיו
 ירמס את כל חוצותיך עמך בחרב יהרג ומצבות עזך
 לארץ תרד: ¹² ושללו חילך ובזזו רכלתך והרסו
 חומותיך ובתי חמדתך יתצו ואבניך ועציך ועפרך
 בתוך מים ישימו: ¹³ והשבתי המון שיריך וקול כנוריד
 לא ישמע עוד: ¹⁴ ונתתיך לצחיה סלע משטח חרמים
 תהיה לא תבנה עוד כי אני יהוה דברתי נאם אדני יהוה:
¹⁵ כה אמר אדני יהוה לצור הלא מקול מפלתך באנק
 חלל בהרג הרג בתוכך ירעשו האיים: ¹⁶ וירדו מעל
 כסאותם כל נשיאי הים והסירו את מעיליהם ואת בגדי

רקמתם יפשטו חרדות ילבשו על הארץ ישבו וחרדו לרגעים ושממו עליך: 17 ונשאו עליך קינה ואמרו לך איך אבדת נושבת מימים העיר ההללה אשר היתה חזקה בים היא וישביה אשר נתנו חתיתם לכל יושביה: 18 עתה יחרדו האין יום מפלתך ונבהלו האיים אשר בים מצאתך: 19 כי כה אמר אדני יהוה בתתי אתך עיר נחרבת כערים אשר לא נושבו בהעלות עליך את תהום וכסוך המים הרבים: 20 והורדתך את יורדי בור אל עם עולם והושבתך בארץ תחתיות כחרבות מעולם את יורדי בור למען לא תשבי ונתתי צבי בארץ חיים: 21 בלהות אתנך ואינך ותבקשי ולא תמצאי עוד לעולם נאם אדני יהוה:

27

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 ואתה בן אדם שא על צר קינה: 3 ואמרת לצור הישבתי על מבואת ים רכלת העמים אל איים רבים כה אמר אדני יהוה צור את אמרת אני כלילת יפי: 4 בלב ימים גבולך בניך כללו יפיך: 5 ברושים משניר בנו לך את כל לחתים ארז מלבנון לקחו לעשות תרן עליך: 6 אלונים מבשן עשו משוטיך קרשך עשו שן בת אשרים מאיי כתים: 7 שש ברקמה ממצרים היה מפרשך להיות לך לנס תכלת וארגמן מאיי אלישה היה מכסך: 8 ישבי צידון וארוד היו שטים לך חכמיך צור היו בך המה חבליך: 9 זקני גבל וחכמיה היו בך מחזיקי בדקך כל אניות הים ומלחיהם היו בך לערב מערבך: 10 פרס ולוד ופוט

היו בחילך אנשי מלחמתך מגן וכובע תלו בך המזה
 נתנו הדרך: ¹¹ בני ארוד וחילך על חומותיך סביב
 וגמדים במגדלותיך היו שלטיהם תלו על חומותיך
 סביב המזה כללו יפוך: ¹² תרשיש סחרתך מרב כל
 הון בכסף ברזל בדיל ועופרת נתנו עזבוניך: ¹³ יון
 תבל ומשך המזה רכליך בנפש אדם וכלי נחשת נתנו
 מערבך: ¹⁴ מבית תוגרמה סוסים ופרשים ופרדים נתנו
 עזבוניך: ¹⁵ בני דדן רכליך איים רבים סחרת ירך
 קרנות שן והובנים השיבו אשכרך: ¹⁶ ארם סחרתך
 מרב מעשיך בנפך ארגמן ורקמה ובוץ וראמת וכדכד
 נתנו בעזבוניך: ¹⁷ יהודה וארץ ישראל המזה רכליך
 בחטי מנית ופנג ודבש ושמן וצרי נתנו מערבך: ¹⁸ דמשק
 סחרתך ברב מעשיך מרב כל הון ביין חלבון וצמר
 צחר: ¹⁹ ודן ויון מאוזל בעזבוניך נתנו ברזל עשות
 קדה וקנה במערבך היה: ²⁰ דדן רכלתך בבגדי חפש
 לרכבה: ²¹ ערב וכל נשיאי קדר המזה סחרי ירך
 בכרים ואילים ועתודים במ סחריך: ²² רכלי שבא
 ורעמה המזה רכליך בראש כל בשם ובכל אבן יקרה
 וזהב נתנו עזבוניך: ²³ חרן וכנה ועדן רכלי שבא
 אשור כלמד רכלתך: ²⁴ המזה רכליך במכללים בגלומי
 תכלת ורקמה ובגנזי ברמים בחבלים חבשים וארזים
 במרכלתך: ²⁵ אניות תרשיש שרותיך מערבך ותמלאי
 ותכבדי מאד בלב ימים: ²⁶ במים רבים הביאוך
 השטים אתך רוח הקדים שברך בלב ימים: ²⁷ הונך
 ועזבוניך מערבך מלחיד וחבליך מחזיקי בדקך וערבי

מערבך וכל אנשי מלחמתך אשר בך ובכל קהלך אשר בתוכך יפלו בלב ימים ביום מפלתך: 28 לקול זעקת חבליך ירעשו מגרשות: 29 וירדו מאניותיהם כל תפשי משוט מלחים כל חבלי הים אל הארץ יעמדו: 30 והשמיעו עליך בקולם ויזעקו מרה ויעלו עפר על ראשיהם באפר יתפלשו: 31 והקריחו אליך קרחה וחגרו שקים ובכו אליך במר נפש מספר מר: 32 ונשאו אליך בניהם קינה וקוננו עליך מי כצור כדמה בתוך הים: 33 בצאת עזבוניך מימים השבעת עמים רבים ברב הוניך ומערביך העשרת מלכי ארץ: 34 עת נשברת מימים במעמקי מים מערבך וכל קהלך בתוכך נפלו: 35 כל ישבי האיים שממו עליך ומלכיהם שערו שער רעמו פנים: 36 סחרים בעמים שרקו עליך בלהות היית ואינך עד עולם:

28

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם אמר לנגיד צר כה אמר אדני יהוה יען גבה לבך ותאמר אל אני מושב אלהים ישבתי בלב ימים ואתה אדם ולא אל ותתן לבך כלב אלהים: 3 הנה חכם אתה מדנאל כל סתום לא עממוך: 4 בחכמתך ובתבונתך עשית לך חיל ותעש זהב וכסף באוצרותיך: 5 ברב חכמתך ברכלתך הרבית חילך ויגבה לבבך בחילך: 6 לכן כה אמר אדני יהוה יען תתך את לבבך כלב אלהים: 7 לכן הנני מביא עליך זרים עריצי גוים והריקו חרבותם על יפי חכמתך

וחללו יפעתך: 8 לשחת יורדוך ומתה ממותי חלל בלב
 ימים: 9 האמר תאמר אלהים אני לפני הרגך ואתה אדם
 ולא אל ביד מחלליך: 10 מותי ערלים תמות ביד זרים
 כי אני דברתי נאם אדני יהוה: 11 ויהי דבר יהוה אלי
 לאמר: 12 בן אדם שא קינה על מלך צור ואמרת לו כה
 אמר אדני יהוה אתה חותם תכנית מלא חכמה וכליל
 יפי: 13 בעדן גן אלהים היית כל אבן יקרה מסכתך אדם
 פטדה ויהלם תרשיש שהם וישפה ספיר נפך וברקת
 וזהב מלאכת תפיך ונקביך בכ ביום הבראך כוננו:
 14 את כרוב ממשח הסוכך ונתתיך בהר קדש אלהים
 היית בתוך אבני אש התהלכת: 15 תמים אתה בדרכיך
 מיום הבראך עד נמצא עולתה בכ: 16 ברב רכלתך
 מלו תוכך חמס ותחטא ואחללך מהר אלהים ואבדך
 כרוב הסכך מתוך אבני אש: 17 גבה לבך ביפיך שחת
 חכמתך על יפעתך על ארץ השלכתך לפני מלכים
 נתתיך לראוה בכ: 18 מרב עוניך בעול רכלתך חללת
 מקדשיך ואוצא אש מתוכך היא אכלתך ואתנך לאפר
 על הארץ לעיני כל ראיך: 19 כל יודעיך בעמים שממו
 עליך בלהות היית ואינך עד עולם: 20 ויהי דבר יהוה
 אלי לאמר: 21 בן אדם שים פניך אל צידון והנבא עליה:
 22 ואמרת כה אמר אדני יהוה הנני עליך צידון ונכבדתי
 בתוכך וידעו כי אני יהוה בעשותי בה שפטים ונקדשתי
 בה: 23 ושלחתי בה דבר ודם בחוצותיה ונפלל חלל
 בתוכה בחרב עליה מסביב וידעו כי אני יהוה: 24 ולא
 יהיה עוד לבית ישראל סלון ממאיר וקוץ מכאב מכל

סביבתם השאטים אותם וידעו כי אני אדני יהוה: 25 כה אמר אדני יהוה בקבצי את בית ישראל מן העמים אשר נפצו בם ונקדשתי בם לעיני הגוים וישבו על אדמתם אשר נתתי לעבדי ליעקב: 26 וישבו עליה לבטח ובנו בתים ונטעו כרמים וישבו לבטח בעשותי שפטים בכל השאטים אתם מסביבותם וידעו כי אני יהוה אלהיהם:

29

1 בשנה העשרית בעשרי בשנים עשר לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם שים פניך על פרעה מלך מצרים והנבא עליו ועל מצרים כלה: 3 דבר ואמרת כה אמר אדני יהוה הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאריו אשר אמר לי יארי ואני עשיתי: 4 ונתתי חחיים בלחיך והדבקתי דגת יאריך בקשקשתיך והעליתיך מתוך יאריך ואת כל דגת יאריך בקשקשתיך תדבק: 5 ונטשתיך המדברה אותך ואת כל דגת יאריך על פני השדה תפול לא תאסף ולא תקבץ לחית הארץ ולעוף השמים נתתיך לאכלה: 6 וידעו כל יושבי מצרים כי אני יהוה יען היותם משענת קנה לבית ישראל: 7 בתפשם בך בכפך תרוץ ובקעת להם כל כתף ובהשענם עליך תשבר והעמדת להם כל מתנים: 8 לכן כה אמר אדני יהוה הנני מביא עליך חרב והכרתי ממך אדם ובהמה: 9 והיתה ארץ מצרים לשממה וחרבה וידעו כי אני יהוה יען אמר יאר לי ואני עשיתי: 10 לכן הנני אליך ואל יאריך ונתתי את ארץ מצרים לחרבות חרב שממה ממגדל סונה ועד

גבול כוש: 11 לא תעבר בה רגל אדם ורגל בהמה
לא תעבר בה ולא תשב ארבעים שנה: 12 ונתתי את
ארץ מצרים שממה בתוך ארצות נשמות ועריה בתוך
ערים מחרבות תהיין שממה ארבעים שנה והפצתי את
מצרים בגוים וזריתים בארצות: 13 כי כה אמר אדני
יהוה מקץ ארבעים שנה אקבץ את מצרים מן העמים
אשר נפצו שמה: 14 ושבתי את שבות מצרים והשבתי
אתם ארץ פתרוס על ארץ מכורתם והיו שם ממלכה
שפלה: 15 מן הממלכות תהיה שפלה ולא תתנשא עוד
על הגוים והמעטתים לבלתי רדות בגוים: 16 ולא יהיה
עוד לבית ישראל למבטח מזכיר עון בפנותם אחריהם
וידעו כי אני אדני יהוה: 17 ויהי בעשרים ושבע שנה
בראשון באחד לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: 18 בן
אדם נבוכדראצר מלך בבל העביד את חילו עבדה
גדלה אל צר כל ראש מקרה וכל כתף מרוטה ושכר
לא היה לו ולחילו מצר על העבדה אשר עבד עליה:
19 לכן כה אמר אדני יהוה הנני נתן לנבוכדראצר מלך
בבל את ארץ מצרים ונשא המנה ושלל שללה ובזז בזה
והיתה שכר לחילו: 20 פעלתו אשר עבד בה נתתי לו
את ארץ מצרים אשר עשו לי נאם אדני יהוה: 21 ביום
ההוא אצמיח קרן לבית ישראל ולך אתן פתחון פה
בתוכם וידעו כי אני יהוה:

30

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם הנבא
ואמרת כה אמר אדני יהוה הילילו הוה ליום: 3 כי
קרוב יום וקרוב יום ליהוה יום ענן עת גוים יהיה:
4 ובאה חרב במצרים והיתה חלחלה בכוש בנפל חלל

במצרים ולקחו המונה ונהרסו יסודתיה: ⁵ כוש ופוט ולוד וכל הערב וכוב ובני ארץ הברית אתם בחרב יפלו: ⁶ כה אמר יהוה ונפלו סמכי מצרים וירד גאון עזה ממגדל סונה בחרב יפלו בה נאם אדני יהוה: ⁷ ונשמו בתוך ארצות נשמות ועריו בתוך ערים נחרבות תהיינה: ⁸ וידעו כי אני יהוה בתתי אש במצרים ונשברו כל עזריה: ⁹ ביום ההוא יצאו מלאכים מלפני בעים להחריד את כוש בטח והיתה חלחלה בהם ביום מצרים כי הנה באה: ¹⁰ כה אמר אדני יהוה והשבתי את המון מצרים ביד נבוכדראצר מלך בבל: ¹¹ הוא ועמו אתו עריצי גוים מובאים לשחת הארץ והריקו חרבותם על מצרים ומלאו את הארץ חלל: ¹² ונתתי יארים חרבה ומכרתי את הארץ ביד רעים והשמתי ארץ ומלאה ביד זרים אני יהוה דברתי: ¹³ כה אמר אדני יהוה והאבדתי גלולים והשבתי אלילים מנף ונשיא מארץ מצרים לא יהיה עוד ונתתי יראה בארץ מצרים: ¹⁴ והשמתי את פתרוס ונתתי אש בצען ועשיתי שפטים בנא: ¹⁵ ושפכתי חמתי על סין מעוז מצרים והכרתי את המון נא: ¹⁶ ונתתי אש במצרים חול תחיל סין ונא תהיה להבקע ונף צרי יומם: ¹⁷ בחורי און ופי בסת בחרב יפלו והנה בשבי תלכנה: ¹⁸ ובתחפנחס חשך היום בשברי שם את מטות מצרים ונשבת בה גאון עזה היא ענן יכסנה ובנותיה בשבי תלכנה: ¹⁹ ועשיתי שפטים במצרים וידעו כי אני יהוה: ²⁰ ויהי באחת עשרה שנה בראשון בשבעה לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: ²¹ בן אדם את זרוע פרעה מלך מצרים שברתי והנה לא חבשה לתת רפאות לשום חתול לחבשה לחזקה לתפש

בחרב: 22 לכן כה אמר אדני יהוה הנני אל פרעה מלך מצרים ושברתי את זרעתי את החזקה ואת הנשברת והפלתי את החרב מידו: 23 והפצותי את מצרים בגוים וזריתם בארצות: 24 וחזקתי את זרעות מלך בבל ונתתי את חרבי בידו ושברתי את זרעות פרעה ונאק נאקות חלל לפניו: 25 והחזקתי את זרעות מלך בבל וזרעות פרעה תפלנה וידעו כי אני יהוה בתתי חרבי ביד מלך בבל ונטה אותה אל ארץ מצרים: 26 והפצותי את מצרים בגוים וזריתי אותם בארצות וידעו כי אני יהוה:

31

1 ויהי באחת עשרה שנה בשלישי באחד לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם אמר אל פרעה מלך מצרים ואל המונו אל מי דמית בגדלך: 3 הנה אשור ארז בלבנון יפה ענף וחרש מצל וגבה קומה ובין עבתיים היתה צמרתי: 4 מים גדלוהו תהום רממתהו את נהרתיה הלך סביבות מטעה ואת תעלתיה שלחה אל כל עצי השדה: 5 על כן גבהא קמתו מכל עצי השדה ותרכינה סרעפתיו ותארכנה פארתיו ממים רבים בשלחו: 6 בסעפתיו קננו כל עוף השמים ותחת פארתיו ילדו כל חית השדה ובצלו ישבו כל גוים רבים: 7 וייף בגדלו בארך דליותיו כי היה שרשו אל מים רבים: 8 ארזים לא עממהו בגן אלהים ברושים לא דמו אל סעפתיו וערמנים לא היו כפארתיו כל עץ בגן אלהים לא דמה אליו ביפיו: 9 יפה עשיתיו ברב דליותיו ויקנאהו כל עצי עדן אשר בגן האלהים: 10 לכן כה אמר אדני יהוה יען אשר גבהת בקומה ויתן צמרתי אל

בין עבותים ורם לבבו בנבנהו: 11 ואתנהו ביד איל גוים
 עשו יעשה לו כרשעו גרשתהו: 12 ויכרתהו זרים עריצי
 גוים ויטשהו אל ההרים ובכל גאיות נפלו דליותיו
 ותשברנה פארתיו בכל אפיקי הארץ וירדו מצלו כל
 עמי הארץ ויטשהו: 13 על מפלתו ישכנו כל עוף השמים
 ואל פארתיו היו כל חית השדה: 14 למען אשר לא יגבהו
 בקומתם כל עצי מים ולא יתנו את צמרתם אל בין
 עבתיים ולא יעמדו אליהם בנבבהם כל שתי מים כי כלם
 נתנו למות אל ארץ תחתית בתוך בני אדם אל יורדי
 בור: 15 כה אמר אדני יהוה ביום רדתו שאולה האבלתי
 כסתי עליו את תהום ואמנע נהרותיה ויכלאו מים רבים
 ואקדר עליו לבנון וכל עצי השדה עליו עלפה: 16 מקול
 מפלתו הרעשתי גוים בהורדי אתו שאולה את יורדי
 בור וינחמו בארץ תחתית כל עצי עדן מבחר וטוב
 לבנון כל שתי מים: 17 גם הם אתו ירדו שאלה אל חללי
 חרב וזרעו ישבו בצלו בתוך גוים: 18 אל מי דמית ככה
 בכבוד ובגדל בעצי עדן והורדת את עצי עדן אל ארץ
 תחתית בתוך ערלים תשכב את חללי חרב הוא פרעה
 וכל המונה נאם אדני יהוה:

32

1 ויהי בשתי עשרה שנה בשני עשר חדש באחד לחדש
 היה דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם שא קינה על
 פרעה מלך מצרים ואמרת אליו כפיר גוים נדמית ואתה
 כתנים בימים ותנח בנהרותיך ותדלח מים ברגליך
 ותרפס נהרותם: 3 כה אמר אדני יהוה ופרשתי עליך את

רשתי בקהל עמים רבים והעלוך בחרמי: 4 ונטשתיך בארץ על פני השדה אטילך והשכנתי עליך כל עוף השמים והשבעתי ממך חית כל הארץ: 5 ונתתי את בשרך על ההרים ומלאתי הגאיות רמותך: 6 והשקיתי ארץ צפתך מדמך אל ההרים ואפקים ימלאון ממך: 7 וכסיתי בכבותך שמים והקדרתי את ככביהם שמש בענן אכסנו וירח לא יאיר אורו: 8 כל מאורי אור בשמים אקדירם עליך ונתתי חשך על ארצך נאם אדני יהוה: 9 והכעסתי לב עמים רבים בהביאי שברך בגוים על ארצות אשר לא ידעתם: 10 והשמותי עליך עמים רבים ומלכיהם ישערו עליך שער בעופפי חרבי על פניהם וחרדו לרגעים איש לנפשו ביום מפלתך: 11 כי כה אמר אדני יהוה חרב מלך בבל תבואך: 12 בחרבות גבורים אפיל המונך עריצי גוים כלם ושדדו את גאון מצרים ונשמד כל המונה: 13 והאבדתי את כל בהמתה מעל מים רבים ולא תדלחם רגל אדם עוד ופרסות בהמה לא תדלחם: 14 אז אשקיע מימיהם ונהרותם כשמן אוליך נאם אדני יהוה: 15 בתתי את ארץ מצרים שממה ונשמה ארץ ממלאה בהכותי את כל יושבי בה וידעו כי אני יהוה: 16 קינה היא וקונננה בנות הגוים תקוננה אותה על מצרים ועל כל המונה תקוננה אותה נאם אדני יהוה: 17 ויהי בשתי עשרה שנה בחמשה עשר לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: 18 בן אדם נהה על המון מצרים והורדהו אותה ובנות גוים אדרם אל ארץ תחתיות את יורדי בור: 19 ממי נעמת רדה והשכבה

את ערלים: ²⁰ בתוך חללי חרב יפלו חרב נתנה משכו אותה וכל המוניה: ²¹ ידברו לו אלי גבורים מתוך שאול את עזריו ירדו שכבו הערלים חללי חרב: ²² שם אשור וכל קהלה סביבותיו קברתיו כלם חללים הנפלים בחרב: ²³ אשר נתנו קברתיה בירכתי בור ויהי קהלה סביבות קברתה כלם חללים נפלים בחרב אשר נתנו חתית בארץ חיים: ²⁴ שם עילם וכל המונה סביבות קברתה כלם חללים הנפלים בחרב אשר ירדו ערלים אל ארץ תחתיות אשר נתנו חתיתם בארץ חיים וישאו כלמתם את יורדי בור: ²⁵ בתוך חללים נתנו משכב לה בכל המונה סביבותיו קברתה כלם ערלים חללי חרב כי נתן חתיתם בארץ חיים וישאו כלמתם את יורדי בור בתוך חללים נתן: ²⁶ שם משך תבל וכל המונה סביבותיו קברותיה כלם ערלים מחללי חרב כי נתנו חתיתם בארץ חיים: ²⁷ ולא ישכבו את גבורים נפלים מערלים אשר ירדו שאול בכלי מלחמתם ויתנו את חרבותם תחת ראשיהם ותהי עונתם על עצמותם כי חתית גבורים בארץ חיים: ²⁸ ואתה בתוך ערלים תשבר ותשכב את חללי חרב: ²⁹ שמה אדום מלכיה וכל נשיאיה אשר נתנו בגבורתם את חללי חרב המה את ערלים ישכבו ואת יורדי בור: ³⁰ שמה נסיכי צפון כלם וכל צדני אשר ירדו את חללים בחתיתם מגבורתם בושים וישכבו ערלים את חללי חרב וישאו כלמתם את יורדי בור: ³¹ אותם יראה פרעה ונחם על כל המונה חללי חרב פרעה וכל חילו נאם אדני יהוה: ³² כי נתתי את חתיתו בארץ חיים והשכב בתוך ערלים את חללי

חרב פרעה וכל המונה נאם אדני יהוה:

33

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 2 בן אדם דבר אל בני עמך ואמרת אליהם ארץ כי אביא עליה חרב ולקחו עם הארץ איש אחד מקציהם ונתנו אתו להם לצפה: 3 וראה את החרב באה על הארץ ותקע בשופר והזהיר את העם: 4 ושמע השמע את קול השופר ולא נזהר ותבוא חרב ותקחהו דמו בראשו יהיה: 5 את קול השופר שמע ולא נזהר דמו בו יהיה והוא נזהר נפשו מלט: 6 והצפה כי יראה את החרב באה ולא תקע בשופר והעם לא נזהר ותבוא חרב ותקח מהם נפש הוא בעונו נלקח ודמו מיד הצפה אדרש: 7 ואתה בן אדם צפה נתתיך לבית ישראל ושמעת מפיו דבר והזהרת אתם ממני: 8 באמרי לרשע רשע מות תמות ולא דברת להזהיר רשע מדרכו הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש: 9 ואתה כי הזהרת רשע מדרכו לשוב ממנה ולא שב מדרכו הוא בעונו ימות ואתה נפשך הצלת: 10 ואתה בן אדם אמר אל בית ישראל כן אמרתם לאמר כי פשעינו וחטאתינו עלינו ובם אנחנו נמקים ואיך נחיה: 11 אמר אליהם חי אני נאם אדני יהוה אם אחפץ במות הרשע כי אם בשוב רשע מדרכו וחיה שובו שובו מדרכיכם הרעים ולמה תמותו בית ישראל: 12 ואתה בן אדם אמר אל בני עמך צדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעו ורשעת הרשע לא יכשל בה ביום שובו מרשעו וצדיק לא יוכל לחיות בה ביום חטאתו: 13 באמרי לצדיק חיה יחיה

והוא בטה על צדקתו ועשה עול כל צדקתו לא תזכרנה
 ובעולו אשר עשה בו ימות: 14 ובאמרי לרשע מות תמות
 ושב מחטאתו ועשה משפט וצדקה: 15 חבל ישיב רשע
 גזלה ישלם בחקות החיים הלך לבלתי עשות עול חיו
 יחיה לא ימות: 16 כל חטאתו אשר חטא לא תזכרנה לו
 משפט וצדקה עשה חיו יחיה: 17 ואמרו בני עמך לא
 יתכן דרך אדני והמה דרכם לא יתכן: 18 בשוב צדיק
 מצדקתו ועשה עול ומת בהם: 19 ובשוב רשע מרשעתו
 ועשה משפט וצדקה עליהם הוא יחיה: 20 ואמרתם
 לא יתכן דרך אדני איש כדרכיו אשפוט אתכם בית
 ישראל: 21 ויהי בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה
 לחדש לגלותנו בא אלי הפליט מירושלם לאמר הכתה
 העיר: 22 ויד יהוה היתה אלי בערב לפני בוא הפליט
 ויפתח את פי עד בוא אלי בבקר ויפתח פי ולא נאלמתי
 עוד: 23 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 24 בן אדם ישבי
 החרבות האלה על אדמת ישראל אמרים לאמר אחד
 היה אברהם ויירש את הארץ ואנחנו רבים לנו נתנה
 הארץ למורשה: 25 לכן אמר אלהם כה אמר אדני
 יהוה על הדם תאכלו ועינכם תשאו אל גלולכם ודם
 תשפכו והארץ תירשו: 26 עמדתם על חרבכם עשיתן
 תועבה ואיש את אשת רעהו טמאתם והארץ תירשו:
 27 כה תאמר אלהם כה אמר אדני יהוה חי אני אם
 לא אשר בחרבות בחרב יפלו ואשר על פני השדה
 לחיה נתתיו לאכלו ואשר במצדות ובמערות בדבר
 ימותו: 28 ונתתי את הארץ שממה ומשמה ונשבת גאון
 עזה ושממו הרי ישראל מאין עובר: 29 וידעו כי אני

יהוה בתתי את הארץ שממה ומשמה על כל תועבתם אשר עשו: ³⁰ ואתה בן אדם בני עמך הנדברים בך אצל הקירות ובפתחי הבתים ודבר חד את אחד איש את אחיו לאמר באו נא ושמעו מה הדבר היוצא מאת יהוה: ³¹ ויבואו אליך כמבוא עם וישבו לפניך עמי ושמעו את דבריך ואותם לא יעשו כי עגבים בפיהם המה עשים אחרי בצעם לבם הלך: ³² והנך להם כשיר עגבים יפה קול ומטב נגן ושמעו את דבריך ועשים אינם אותם: ³³ ובבאה הנה באה וידעו כי נביא היה בתוכם:

34

¹ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ² בן אדם הנבא על רועי ישראל הנבא ואמרת אליהם לרעים כה אמר אדני יהוה הוי רעי ישראל אשר היו רעים אותם הלוא הצאן ירעו הרעים: ³ את החלב תאכלו ואת הצמר תלבשו הבריאה תזבחו הצאן לא תרעו: ⁴ את הנחלות לא חזקתם ואת החולה לא רפאתם ולנשברת לא חבשתם ואת הנדחת לא השבתם ואת האברת לא בקשתם ובחזקה רדיתם אתם ובפרך: ⁵ ותפוצינה מבלי רעה ותהיינה לאכלה לכל חית השדה ותפוצינה: ⁶ ישגו צאני בכל ההרים ועל כל גבעה רמה ועל כל פני הארץ נפצו צאני ואין דורש ואין מבקש: ⁷ לכן רעים שמעו את דבר יהוה: ⁸ חי אני נאם אדני יהוה אם לא יען היות צאני לבז ותהיינה צאני לאכלה לכל חית השדה מאין רעה ולא דרשו רעי את צאני וירעו הרעים אותם ואת צאני לא רעו: ⁹ לכן הרעים שמעו דבר יהוה:

10 כה אמר אדני יהוה הנני אל הרעים ודרשתי את
 צאני מידם והשבתים מרעות צאן ולא ירעו עוד הרעים
 אותם והצלתי צאני מפיהם ולא תהיין להם לאכלה:
 11 כי כה אמר אדני יהוה הנני אני ודרשתי את צאני
 ובקרתים: 12 כבקרת רעה עדרו ביום היותו בתוך
 צאנו נפרשות כן אבקר את צאני והצלתי אתהם מכל
 המקומת אשר נפצו שם ביום ענן וערפל: 13 והוצאתים
 מן העמים וקבצתים מן הארצות והביאתים אל אדמתם
 ורעיתים אל הרי ישראל באפיקים ובכל מושבי הארץ:
 14 במרעה טוב ארעה אתם ובהרי מרום ישראל יהיה
 נוהם שם תרבצנה בנוה טוב ומרעה שמן תרעינה אל
 הרי ישראל: 15 אני ארעה צאני ואני ארביצם נאם
 אדני יהוה: 16 את האבדת אבקש ואת הנדחת אשיב
 ולנשברת אחבש ואת החולה אחזק ואת השמנה ואת
 החזקה אשמיד ארענה במשפט: 17 ואתנה צאני כה אמר
 אדני יהוה הנני שפט בין שה לשה לאילים ולעתודים:
 18 המעט מכם המרעה הטוב תרעו ויתר מרעיכם
 תרמסו ברגליכם ומשקע מים תשתו ואת הנותרים
 ברגליכם תרפשו: 19 וצאני מרמס רגליכם תרעינה
 ומרפש רגליכם תשתינה: 20 לכן כה אמר אדני יהוה
 אליהם הנני אני ושפטתי בין שה בריה ובין שה רזה:
 21 יען בצד ובכתף תהדפו ובקרניכם תנגחו כל הנחלות
 עד אשר הפיצותם אותנה אל החוצה: 22 והושעתי
 לצאני ולא תהיינה עוד לבז ושפטתי בין שה לשה:
 23 והקמתי עליהם רעה אחד ורעה אתהן את עבדי דויד
 הוא ירעה אתם והוא יהיה להן לרעה: 24 ואני יהוה

אתיה להם לאלהים ועבדי דוד נשיא בתוכם אני יהוה דברתי: ²⁵ וכרתי להם ברית שלום והשבתי חיה רעה מן הארץ וישבו במדבר לבטח וישנו ביערים: ²⁶ ונתתי אותם וסביבות גבעתי ברכה והורדתי הגשם בעתו גשמי ברכה יהיו: ²⁷ ונתן עץ השדה את פרויו והארץ תתן יבולה והיו על אדמתם לבטח וידעו כי אני יהוה בשברי את משות עלם והצלתיים מיד העבדים בהם: ²⁸ ולא יהיו עוד בז לגוים וחית הארץ לא תאכלם וישבו לבטח ואין מחריד: ²⁹ והקמתי להם מטע לשם ולא יהיו עוד אספי רעב בארץ ולא ישאו עוד כלמת הגוים: ³⁰ וידעו כי אני יהוה אלהיהם אתם והמה עמי בית ישראל נאם אדני יהוה: ³¹ ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אני אלהיכם נאם אדני יהוה:

35

¹ ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ² בן אדם שים פניך על הר שעיר והנבא עליו: ³ ואמרת לו כה אמר אדני יהוה הנני אליך הר שעיר ונטיתי ידי עליך ונתתיך שממה ומשמה: ⁴ עריך חרבה אשים ואתה שממה תהיה וידעת כי אני יהוה: ⁵ יען היות לך איבת עולם ותגר את בני ישראל על ידי חרב בעת אידם בעת עון קץ: ⁶ לכן חי אני נאם אדני יהוה כי לדם אעשך ודם ירדפך אם לא דם שנאת ודם ירדפך: ⁷ ונתתי את הר שעיר לשממה ושממה והכרתי ממנו עבר ושב: ⁸ ומלאתי את הריו חלליו גבעותיך וגיאותיך וכל אפיקיך חללי חרב יפלו בהם: ⁹ שממות עולם אתנך ועריך לא תישבנה וידעתם כי אני יהוה: ¹⁰ יען אמרך את שני הגוים ואת שתי הארצות לי תהיינה וירשנה ויהוה שם היה: ¹¹ לכן חי

אני נאם אדני יהוה ועשיתי כאפך וכקנאתך אשר עשיתה משנאתיך בם ונודעתי בם כאשר אשפטך: ¹² וידעת כי אני יהוה שמעתי את כל נאצותיך אשר אמרת על הרי ישראל לאמר שממה לנו נתנו לאכלה: ¹³ ותגדילו עלי בפיכם והעתרתם עלי דבריכם אני שמעתי: ¹⁴ כה אמר אדני יהוה כשמח כל הארץ שממה אעשה לך: ¹⁵ כשמחתך לנחלת בית ישראל על אשר שממה כן אעשה לך שממה תהיה הר שעיר וכל אדום כלה וידעו כי אני יהוה:

36

¹ ואתה בן אדם הנבא אל הרי ישראל ואמרת הרי ישראל שמעו דבר יהוה: ² כה אמר אדני יהוה יען אמר האויב עליכם האח ובמות עולם למורשה היתה לנו: ³ לכן הנבא ואמרת כה אמר אדני יהוה יען ביען שמות ושאר אתכם מסביב להיותכם מורשה לשארית הגוים ותעלו על שפת לשון ודבת עם: ⁴ לכן הרי ישראל שמעו דבר אדני יהוה כה אמר אדני יהוה להרים ולגבעות לאפיקים ולגאיות ולחרבות השממות ולערים הנעזבות אשר היו לבז וללעג לשארית הגוים אשר מסביב: ⁵ לכן כה אמר אדני יהוה אם לא באש קנאתי דברתי על שארית הגוים ועל אדום כלא אשר נתנו את ארצי להם למורשה בשמחת כל לבב בשאט נפש למען מגרשה לבז: ⁶ לכן הנבא על אדמת ישראל ואמרת להרים ולגבעות לאפיקים ולגאיות כה אמר אדני יהוה הנני בקנאתי ובחמתי דברתי יען כלמת גוים נשאתם: ⁷ לכן כה אמר אדני יהוה אני נשאתי

את ידי אם לא הגוים אשר לכם מסביב המה כלמתם ישאו: 8 ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא: 9 כי הנני אליכם ופניתי אליכם ונעבדתם ונזרעתם: 10 והרביתי עליכם אדם כל בית ישראל כלה ונשבו הערים והחרבות תבנינה: 11 והרביתי עליכם אדם ובהמה ורבו ופרו והושבתי אתכם כקדמותיכם והיטבתי מראשתיכם וידעתם כי אני יהוה: 12 והולכתי עליכם אדם את עמי ישראל וירשוך והיית להם לנחלה ולא תוסף עוד לשכלם: 13 כה אמר אדני יהוה יען אמרים לכם אכלת אדם אתי ומשכלת גויך היית: 14 לכן אדם לא תאכלי עוד וגויך לא תכשלי עוד נאם אדני יהוה: 15 ולא אשמיע אליך עוד כלמת הגוים וחרפת עמים לא תשאי עוד וגויך לא תכשלי עוד נאם אדני יהוה: 16 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 17 בן אדם בית ישראל יושבים על אדמתם ויטמאו אותה בדרכם ובעלילותם כטמאת הנדה היתה דרכם לפני: 18 ואשפך חמתי עליהם על הדם אשר שפכו על הארץ ובגלוליהם טמאוה: 19 ואפיץ אתם בגוים ויזרו בארצות כדרכם וכעלילותם שפטתים: 20 ויבוא אל הגוים אשר באו שם ויחללו את שם קדשי באמר להם עם יהוה אלה ומארצו יצאו: 21 ואחמל על שם קדשי אשר חללוהו בית ישראל בגוים אשר באו שמה: 22 לכן אמר לבית ישראל כה אמר אדני יהוה לא למענכם אני עשה בית ישראל כי אם לשם קדשי אשר חללתם בגוים אשר באתם שם: 23 וקדשתי את שמי הגדול המחלל בגוים אשר חללתם בתוכם וידעו הגוים כי אני יהוה נאם

אדני יהוה בהקדשי בכם לעיניהם: ²⁴ ולקחתי אתכם
 מן הגוים וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם
 אל אדמתכם: ²⁵ וזרקתי עליכם מים שחורים וטהרתם
 מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם: ²⁶ ונתתי
 לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם והסרתי את
 לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר: ²⁷ ואת רוחי
 אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי
 תשמרו ועשיתם: ²⁸ וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם
 והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים: ²⁹ והושעתי
 אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אתו
 ולא אתן עליכם רעב: ³⁰ והרביתי את פרי העץ ותנובת
 השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים:
³¹ וזכרתם את דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא
 טובים ונקטתם בפניכם על עונתיכם ועל תועבתיכם:
³² לא למענכם אני עשה נאם אדני יהוה יודע לכם
 בושו והכלמו מדרכיכם בית ישראל: ³³ כה אמר אדני
 יהוה ביום שיהרי אתכם מכל עונותיכם והושבתי את
 הערים ונבנו החרבות: ³⁴ והארץ הנשמה תעבד תחת
 אשר היתה שממה לעיני כל עובר: ³⁵ ואמרו הארץ
 הלזו הנשמה היתה כגן עדן והערים החרבות והנשמות
 והנהרסות בצורות ישבו: ³⁶ וידעו הגוים אשר ישארו
 סביבותיכם כי אני יהוה בניתי הנהרסות נטעתי הנשמה
 אני יהוה דברתי ועשיתי: ³⁷ כה אמר אדני יהוה עוד
 זאת אדרש לבית ישראל לעשות להם ארבה אתם
 כצאן אדם: ³⁸ כצאן קדשים כצאן ירושלם במועדיה
 כן תהיינה הערים החרבות מלאות צאן אדם וידעו כי
 אני יהוה:

37

1 היתה עלי יד יהוה ויוצאני ברוח יהוה ויניחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות: 2 והעבירני עליהם סביב סביב והנה רבות מאד על פני הבקעה והנה יבשות מאד: 3 ויאמר אלי בן אדם התחיינה העצמות האלה ואמר אדני יהוה אתה ידעת: 4 ויאמר אלי הנבא על העצמות האלה ואמרת אליהם העצמות היבשות שמעו דבר יהוה: 5 כה אמר אדני יהוה לעצמות האלה הנה אני מביא בכם רוח וחייתם: 6 ונתתי עליכם גדים והעלתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח וחייתם וידעתם כי אני יהוה: 7 ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנבאי והנה רעש ותקרבו עצמות עצם אל עצמו: 8 וראיתי והנה עליהם גדים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם: 9 ויאמר אלי הנבא אל הרוח הנבא בן אדם ואמרת אל הרוח כה אמר אדני יהוה מארבע רוחות באי הרוח ופחי בהרוגים האלה ויחיו: 10 והנבאתי כאשר צוני ותבוא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על רגליהם חיל גדול מאד מאד: 11 ויאמר אלי בן אדם העצמות האלה כל בית ישראל המה הנה אמרים יבשו עצמותינו ואבדה תקותנו נזרנו לנו: 12 לכן הנבא ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה הנה אני פתח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל: 13 וידעתם כי אני יהוה בפתחי את קברותיכם ובהעלותי אתכם מקברותיכם עמי: 14 ונתתי רוחי בכם וחייתם והנחתתי אתכם על אדמתכם וידעתם כי אני יהוה דברתי ועשיתי נאם יהוה: 15 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: 16 ואתה בן

אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל
חברו ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל
בית ישראל חברו: ¹⁷ וקרב אתם אחד אל אחד לך לעץ
אחד והיו לאחדים בידך: ¹⁸ וכאשר יאמרו אליך בני
עמך לאמר הלוא תגיד לנו מה אלה לך: ¹⁹ דבר אלהם
כה אמר אדני יהוה הנה אני לקח את עץ יוסף אשר ביד
אפרים ושבטי ישראל חברו ונתתי אותם עליו את עץ
יהודה ועשיתם לעץ אחד והיו אחד בירי: ²⁰ והיו העצים
אשר תכתב עליהם בידך לעיניהם: ²¹ ודבר אליהם כה
אמר אדני יהוה הנה אני לקח את בני ישראל מבין הגוים
אשר הלכו שם וקבצתי אתם מסביב והבאתי אותם אל
אדמתם: ²² ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל
ומלך אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיה עוד לשני
גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד: ²³ ולא יטמאו
עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם והושעתי
אתם מכל מושבתיהם אשר חטאו בהם וטהרתתי אותם
והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים: ²⁴ ועבדי דוד
מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם ובמשפטי ילכו
וחקתי ישמרו ועשו אותם: ²⁵ וישבו על הארץ אשר נתתי
לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עליה
המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי נשיא להם
לעולם: ²⁶ וכרתי להם ברית שלום ברית עולם יהיה
אותם ונתתים והרביתי אותם ונתתי את מקדשי בתוכם
לעולם: ²⁷ והיה משכני עליהם והייתי להם לאלהים
והמה יהיו לי לעם: ²⁸ וידעו הגוים כי אני יהוה מקדש

את ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם:

38

1 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ² בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו: ³ ואמרת כה אמר אדני יהוה הנני אליך גוג נשיא ראש משך ותבל: ⁴ ושובבתיך ונתתי חחים בלחייך והוצאתי אותך ואת כל חילך סוסים ופרשים לבשי מכלול כלם קהל רב צנה ומגן תפשי חרבות כלם: ⁵ פרס כוש ופוט אתם כלם מגן וכובע: ⁶ גמר וכל אנפיה בית תוגרמה ירכתי צפון ואת כל אנפיו עמים רבים אתך: ⁷ הכן והכן לך אתה וכל קהלך הנקהלים עליך והיית להם למשמר: ⁸ מימים רבים תפקד באחרית השנים תבוא אל ארץ משובבת מחרב מקבצת מעמים רבים על הרי ישראל אשר היו לחרבה תמיד והיא מעמים הוצאה וישבו לבטח כלם: ⁹ ועלית כשאה תבוא כענן לכסות הארץ תהיה אתה וכל אנפיך ועמים רבים אותך: ¹⁰ כה אמר אדני יהוה והיה ביום ההוא יעלו דברים על לבבך וחשבת מחשבת רעה: ¹¹ ואמרת אעלה על ארץ פרזות אבוא השקטים ישבי לבטח כלם ישבים באין חומה ובריח ודלתים אין להם: ¹² לשלל שלל ולבו בז להשיב ירך על חרבות נושבת ואל עם מאסף מגוים עשה מקנה וקנין ישבי על טבור הארץ: ¹³ שבא ודרך וסחרי תרשיש וכל כפריה יאמרו לך הלשלל שלל אתה בא הלבז בז הקהלת קהלך לשאת כסף וזהב

לקחת מקנה וקנין לשלל לשלל גדול: 14 לכן הנבא
 בן אדם ואמרת לגוג כה אמר אדני יהוה הלוא ביום
 ההוא בשבת עמי ישראל לבטח תדע: 15 ובאת ממקומך
 מירכתי צפון אתה ועמים רבים אתך רכבי סוסים כלם
 קהל גדול וחיל רב: 16 ועלית על עמי ישראל כענן
 לכסות הארץ באחרית הימים תהיה והבאותיך על
 ארצי למען דעת הגוים אתי בהקדשי בך לעיניהם גוג:
 17 כה אמר אדני יהוה האתה הוא אשר דברתי בימים
 קדמונים ביד עבדי נביאי ישראל הנבאים בימים ההם
 שנים להביא אתך עליהם: 18 והיה ביום ההוא ביום
 בוא גוג על אדמת ישראל נאם אדני יהוה תעלה חמתי
 באפי: 19 ובקנאתי באש עברתי דברתי אם לא ביום
 ההוא יהיה רעש גדול על אדמת ישראל: 20 ורעשו מפני
 דגי הים ועוף השמים וחית השדה וכל הרמש הרמש על
 האדמה וכל האדם אשר על פני האדמה ונהרסו ההרים
 ונפלו המדרגות וכל חומה לארץ תפול: 21 וקראתי עליו
 לכל הרי חרב נאם אדני יהוה חרב איש באחיו תהיה:
 22 ונשפטתי אתו בדבר וברם וגשם שוטף ואבני אלגביש
 אש ונפרית אמטיר עליו ועל אנפיו ועל עמיו רבים אשר
 אתו: 23 והתנדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים
 וידעו כי אני יהוה:

39

1 ואתה בן אדם הנבא על גוג ואמרת כה אמר אדני
 יהוה הנני אליך גוג נשיא ראש משך ותבל: 2 ושבתך
 וששאתך והעליתך מירכתי צפון והבאותך על הרי
 ישראל: 3 והכיתי קשתך מיד שמאולך וחציך מיד

ימוינד אפּייל: 4 על הרי ישראל תפול אתה וכל אנפּיך
 ועמים אשר אתך לעיט צפור כל כנף וחית השדה
 נתתיך לאכלה: 5 על פני השדה תפול כי אני דברתי
 נאם אדני יהוה: 6 ושלחתי אש במנוג ובישבי האיים
 לבטח וידעו כי אני יהוה: 7 ואת שם קדשי אודיע בתוך
 עמי ישראל ולא אחל את שם קדשי עוד וידעו הגוים
 כי אני יהוה קדוש בישראל: 8 הנה באה ונהיתה נאם
 אדני יהוה הוא היום אשר דברתי: 9 ויצאו ישבי ערי
 ישראל ובערו והשיקו בנשק ומגן וצנה בקשת ובחצים
 ובמקל יד וברמח ובערו בהם אש שבע שנים: 10 ולא
 ישאו עצים מן השדה ולא יחטבו מן היערים כי בנשק
 יבערו אש ושללו את שלליהם ובזזו את בזזיהם נאם
 אדני יהוה: 11 והיה ביום ההוא אתן לגוג מקום שם
 קבר בישראל גי העברים קדמת הים וחסמת היא את
 העברים וקברו שם את גוג ואת כל המונה וקראו גיא
 המון גוג: 12 וקברום בית ישראל למען טהר את הארץ
 שבעה חדשים: 13 וקברו כל עם הארץ והיה להם לשם
 יום הכבדי נאם אדני יהוה: 14 ואנשי תמיד יבדילו
 עברים בארץ מקברים את העברים את הנותרים על פני
 הארץ לטהרה מקצה שבעה חדשים יחקרו: 15 ועברו
 העברים בארץ וראה עצם אדם וכנה אצלו ציון עד
 קברו אתו המקברים אל גיא המון גוג: 16 וגם שם
 עיר המונה וטהרו הארץ: 17 ואתה בן אדם כה אמר
 אדני יהוה אמר לצפור כל כנף ולכל חית השדה
 הקבצו ובאו האספו מסביב על זבחי אשר אני זבח לכם

זבח גדול על הרי ישראל ואכלתם בשר ושתיתם דם: 18
 בשר גבורים תאכלו ודם נשיאי הארץ תשתו אילים
 כרים ועתודים פרים מריאי בשן כלם: 19 ואכלתם
 חלב לשבעה ושתיתם דם לשכרון מזבחי אשר זבחתי
 לכם: 20 ושבעתם על שלחני סוס ורכב גבור וכל איש
 מלחמה נאם אדני יהוה: 21 ונתתי את כבודי בגוים
 וראו כל הגוים את משפטי אשר עשיתי ואת ידי אשר
 שמתי בהם: 22 וידעו בית ישראל כי אני יהוה אלהיהם
 מן היום ההוא והלאה: 23 וידעו הגוים כי בעונם גלו
 בית ישראל על אשר מעלו בי ואסתר פני מהם ואתנם
 ביד צריהם ויפלו בחרב כלם: 24 כטמאתם וכפשעיהם
 עשיתי אתם ואסתר פני מהם: 25 לכן כה אמר אדני יהוה
 עתה אשיב את שבית יעקב ורחמתי כל בית ישראל
 וקנאתי לשם קדשי: 26 ונשו את כלמתם ואת כל מעלם
 אשר מעלו בי בשבתם על אדמתם לבטח ואין מחריד:
 27 בשוכבי אותם מן העמים וקבצתי אתם מארצות
 איביהם ונקדשתי במ לעיני הגוים רבים: 28 וידעו כי
 אני יהוה אלהיהם בהגלותי אתם אל הגוים וכנסתים על
 אדמתם ולא אותיר עוד מהם שם: 29 ולא אסתיר עוד
 פני מהם אשר שפכתי את רוחי על בית ישראל נאם
 אדני יהוה:

40

1 בעשרים וחמש שנה לגלותנו בראש השנה בעשור
 לחדש בארבע עשרה שנה אחר אשר הכתה העיר
 בעצם היום הזה היתה עלי יד יהוה ויבא אתי שמה:
 2 במראות אלהים הביאני אל ארץ ישראל ויניחני אל
 הר גבה מאד ועליו כמבנה עיר מנגב: 3 ויביא אותי

שמה והנה איש מראהו כמראה נחשת ופתיל פשתים
 בידו וקנה המדה והוא עמד בשער: ⁴ וידבר אלי האיש
 בן אדם ראה בעיניך ובאזניך שמע ושים לבך לכל
 אשר אני מראה אותך כי למען הראותכה הבאתה הנה
 הגד את כל אשר אתה ראה לבית ישראל: ⁵ והנה
 חומה מחוץ לבית סביב סביב וביד האיש קנה המדה
 שש אמות באמה וטפח וימד את רחב הבנין קנה אחד
 וקומה קנה אחד: ⁶ ויבוא אל שער אשר פניו דרך
 הקדימה ויעל במעלתו וימד את סף השער קנה אחד
 רחב ואת סף אחד קנה אחד רחב: ⁷ והתא קנה אחד
 ארך וקנה אחד רחב ובין התאים חמש אמות וסף השער
 מאצל אולם השער מהבית קנה אחד: ⁸ וימד את אולם
 השער מהבית קנה אחד: ⁹ וימד את אולם השער שמנה
 אמות ואילו שתיים אמות ואולם השער מהבית: ¹⁰ ותאי
 השער דרך הקדים שלשה מפה ושלשה מפה מדה
 אחת לשלשתם ומדה אחת לאולם מפה ומפו: ¹¹ וימד
 את רחב פתח השער עשר אמות ארך השער שלוש
 עשרה אמות: ¹² וגבול לפני התאות אמה אחת ואמה
 אחת גבול מפה והתא שש אמות מפו ושש אמות מפו:
¹³ וימד את השער מנג התא לגנו רחב עשרים וחמש
 אמות פתח נגד פתח: ¹⁴ ויעש את אילים ששים אמה
 ואל איל החצר השער סביב סביב: ¹⁵ ועל פני השער
 היאתון על לפני אולם השער הפנימי חמשים אמה:
¹⁶ וחלונות אטמות אל התאים ואל אליהמה לפנימה
 לשער סביב סביב וכן לאלמות וחלונות סביב סביב
 לפנימה ואל איל תמרים: ¹⁷ ויביאני אל החצר החיצונה
 והנה לשכות ורצפה עשוי לחצר סביב סביב שלשים

לשכות אל הרצפה: 18 והרצפה אל כתף השערים
 לעמת ארך השערים הרצפה התחתונה: 19 וימד רחב
 מלפני השער התחתונה לפני החצר הפנימי מחוץ מאה
 אמה הקדים והצפון: 20 והשער אשר פניו דרך הצפון
 לחצר החיצונה מדד ארכו ורחבו: 21 ותאו שלושה מפו
 ושלשה מפו ואילו ואלמו היה כמדת השער הראשון
 חמשים אמה ארכו ורחב חמש ועשרים באמה: 22 וחלונו
 ואלמו ותמרו כמדת השער אשר פניו דרך הקדים
 ובמעלות שבע יעלו בו ואילמו לפניהם: 23 ושער לחצר
 הפנימי נגד השער לצפון ולקדים וימד משער אל שער
 מאה אמה: 24 ויולכני דרך הדרום והנה שער דרך
 הדרום ומדד אילו ואילמו כמדות האלה: 25 וחלוני
 לו ולאילמו סביב סביב כהחלונות האלה חמשים אמה
 ארך ורחב חמש ועשרים אמה: 26 ומעלות שבעה עלותו
 ואלמו לפניהם ותמרים לו אחד מפו ואחד מפו אל אילו:
 27 ושער לחצר הפנימי דרך הדרום וימד משער אל
 השער דרך הדרום מאה אמות: 28 ויביאני אל חצר
 הפנימי בשער הדרום וימד את השער הדרום כמדות
 האלה: 29 ותאו ואילו ואלמו כמדות האלה וחלונות לו
 ולאילמו סביב סביב חמשים אמה ארך ורחב עשרים
 וחמש אמות: 30 ואלמות סביב סביב ארך חמש ועשרים
 אמה ורחב חמש אמות: 31 ואלמו אל חצר החצונה
 ותמרים אל אילו ומעלות שמונה מעלו: 32 ויביאני אל
 החצר הפנימי דרך הקדים וימד את השער כמדות
 האלה: 33 ותאו ואלו ואלמו כמדות האלה וחלונות לו
 ולאילמו סביב סביב ארך חמשים אמה ורחב חמש
 ועשרים אמה: 34 ואלמו לחצר החיצונה ותמרים אל

אלו מִפּוּ וּמִפּוּ וּשְׁמֵנָה מֵעֵלוֹת מֵעֵלוֹ: ³⁵ וַיְבִיאֵנִי אֶל שַׁעַר הַצְּפוֹן וּמִדָּד כַּמְדוֹת הָאֱלֹהִים: ³⁶ תָּאוּ אֵלָיו וְאֵלְמוּ וְחִלּוֹנוֹת לֹו סָבִיב סָבִיב אַרְךָ חֲמֻשִׁים אִמָּה וּרְחֹב חֲמֻשׁ וְעֹשְׂרִים אִמָּה: ³⁷ וַאִילוֹ לְחֹצֵר הַחִיצוֹנָה וּתְמָרִים אֶל אֵילוֹ מִפּוּ וּמִפּוּ וּשְׁמֵנָה מֵעֵלוֹת מֵעֵלוֹ: ³⁸ וּלְשֹׁכָה וּפְתַחָה בְּאֵילִים הַשְּׁעָרִים שֵׁם יִדְיָחוּ אֶת הָעֹלָה: ³⁹ וּבְאֵלֶם הַשְּׁעָרִים שְׁנַיִם שְׁלַחְנוֹת מִפּוּ וּשְׁנַיִם שְׁלַחְנוֹת מִפָּה לְשַׁחוּט אֵלֵיהֶם הָעוֹלָה וְהַחֲטָאתָ וְהָאֵשׁ: ⁴⁰ וְאֵל הַכְּתָף מִחוּצָה לְעוֹלָה לְפֶתַח הַשְּׁעָרִים הַצְּפוֹנָה שְׁנַיִם שְׁלַחְנוֹת וְאֵל הַכְּתָף הָאַחֲרָתָה אֲשֶׁר לְאֵלֶם הַשְּׁעָרִים שְׁנַיִם שְׁלַחְנוֹת: ⁴¹ אַרְבַּעַת שְׁלַחְנוֹת מִפָּה וְאַרְבַּעַת שְׁלַחְנוֹת מִפָּה לְכְתָף הַשְּׁעָרִים שְׁמוֹנֵה שְׁלַחְנוֹת אֵלֵיהֶם יִשְׁחָטוּ: ⁴² וְאַרְבַּעַת שְׁלַחְנוֹת לְעוֹלָה אֲבֵנֵי גִזִּית אַרְךָ אִמָּה אַחַת וְחֹצֵי וּרְחֹב אִמָּה אַחַת וְחֹצֵי וּגְבֵה אִמָּה אַחַת אֵלֵיהֶם וַיִּנְיָחוּ אֶת הַכֹּלִים אֲשֶׁר יִשְׁחָטוּ אֶת הָעוֹלָה בָּם וְהִזְבַּח: ⁴³ וְהִשְׁפֹּתִים טַפַּח אֶחָד מוֹכֵנִים בְּבֵית סָבִיב סָבִיב וְאֵל הַשְּׁלַחְנוֹת בֶּשֶׂר הַקֶּרְבָּן: ⁴⁴ וּמִחוּצָה לְשַׁעַר הַפְּנִימִי לְשֹׁכֹת שְׂרִים בְּחֹצֵר הַפְּנִימִי אֲשֶׁר אֶל כְּתָף שַׁעַר הַצְּפוֹן וּפְנִיָה דֶרֶךְ הַדְּרוֹם אֶחָד אֶל כְּתָף שַׁעַר הַקִּדְּמִים פְּנֵי דֶרֶךְ הַצְּפוֹן: ⁴⁵ וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַלְּשֹׁכָה אֲשֶׁר פְּנִיָה דֶרֶךְ הַדְּרוֹם לְכֹהֲנִים שְׁמָרֵי מִשְׁמֶרֶת הַבַּיִת: ⁴⁶ וְהַלְּשֹׁכָה אֲשֶׁר פְּנִיָה דֶרֶךְ הַצְּפוֹן לְכֹהֲנִים שְׁמָרֵי מִשְׁמֶרֶת הַמִּזְבֵּחַ הַמָּזָה בְּנֵי צְדוּקַת הַקֶּרְבָּיִם מִבְּנֵי לֵוִי אֶל יְהוָה לְשֶׁרֶתוֹ: ⁴⁷ וַיִּמְד אֶת הַחֹצֵר אַרְךָ מֵאָה אִמָּה וּרְחֹב מֵאָה אִמָּה מִרְבַּעַת וְהַמִּזְבֵּחַ לְפָנֵי הַבַּיִת: ⁴⁸ וַיְבִיאֵנִי אֶל אֵלֶם הַבַּיִת וַיִּמְד אֶל אֵלֶם חֲמֻשׁ אֲמוֹת מִפָּה וְחֲמֻשׁ אֲמוֹת מִפָּה וּרְחֹב הַשְּׁעָרִים שְׁלֹשׁ אֲמוֹת מִפּוּ וּשְׁלֹשׁ אֲמוֹת מִפּוּ: ⁴⁹ אַרְךָ הָאֵלֶם עֹשְׂרִים אִמָּה וּרְחֹב עֶשְׂתֵי עֶשְׂרֵה אִמָּה וּבְמֵעֵלוֹת אֲשֶׁר

יעלו אליו ועמדים אל האילים אחד מפה ואחד מפה:

41

1 ויביאני אל ההיכל וימד את האילים שש אמות רחב מפו ושש אמות רחב מפו רחב האהל: 2 ורחב הפתח עשר אמות וכתפות הפתח חמש אמות מפו וחמש אמות מפו וימד ארכו ארבעים אמה ורחב עשרים אמה: 3 ובא לפנימה וימד איל הפתח שתים אמות והפתח שש אמות ורחב הפתח שבע אמות: 4 וימד את ארכו עשרים אמה ורחב עשרים אמה אל פני ההיכל ויאמר אלי זה קדש הקדשים: 5 וימד קיר הבית שש אמות ורחב הצלע ארבע אמות סביב סביב לבית סביב: 6 והצלעות צלע אל צלע שלוש ושלשים פעמים ובאות בקיר אשר לבית לצלעות סביב סביב להיות אחוזים ולא יהיו אחוזים בקיר הבית: 7 ורחבה ונסבה למעלה למעלה לצלעות כי מוסב הבית למעלה למעלה סביב סביב לבית על כן רחב לבית למעלה וכן התחתונה יעלה על העליונה לתיכונה: 8 וראיתי לבית גבה סביב סביב מיסדות הצלעות מלו הקנה שש אמות אצילה: 9 רחב הקיר אשר לצלע אל החוץ חמש אמות ואשר מנח בית צלעות אשר לבית: 10 ובין הלשכות רחב עשרים אמה סביב לבית סביב סביב: 11 ופתח הצלע למנח פתח אחד דרך הצפון ופתח אחד לדרום ורחב מקום המנח חמש אמות סביב סביב: 12 והבנין אשר אל פני הגזרה פאת דרך הים רחב שבעים אמה וקיר הבנין חמש אמות רחב סביב סביב וארכו תשעים אמה: 13 ומדד את הבית ארך מאה אמה והגזרה והבניה וקירותיה ארך מאה אמה: 14 ורחב פני הבית והגזרה לקדים מאה אמה: 15 ומדד ארך הבנין אל פני הגזרה אשר על

אחריה ואתוקיחא מפו ומפו מאה אמה וההיכל הפנימי
 ואלמי החצר: 16 הספים והחלונים האטמות והאתיקים
 סביב לשלשתם נגד הסף שחיף עץ סביב סביב והארץ
 עד החלנות והחלנות מכסות: 17 על מעל הפתח ועד
 הבית הפנימי ולחוץ ואל כל הקיר סביב סביב בפנימי
 ובחיצון מדות: 18 ועשוי כרובים ותמרים ותמרה בין
 כרוב לכרוב ושנים פנים לכרוב: 19 לפני אדם אל
 התמרה מפו לפני כפיר אל התמרה מפו עשוי אל כל
 הבית סביב סביב: 20 מהארץ עד מעל הפתח הכרובים
 והתמרים עשויים וקיר ההיכל: 21 ההיכל מזוזת רבעה
 לפני הקדש המראה כמראה: 22 המזבח עץ שלוש אמות
 גבה וארכו שתים אמות ומקצעותיו לו וארכו וקירתיו
 עץ וידבר אלי זה השלחן אשר לפני יהוה: 23 ושתים
 דלתות להיכל ולקדש: 24 ושתים דלתות לדלתות
 שתים מוסבות דלתות שתים לדלת אחת ושתים דלתות
 לאחרת: 25 ועשויה אליהן אל דלתות ההיכל כרובים
 ותמרים כאשר עשויים לקירות ועב עץ אל פני האולם
 מהחוץ: 26 וחלונים אטמות ותמרים מפו ומפו אל כתפות
 האולם וצלעות הבית והעבים:

42

1 ויוצאני אל החצר החיצונה הדרך דרך הצפון
 ויבאני אל הלשכה אשר נגד הגזרה ואשר נגד הבנין
 אל הצפון: 2 אל פני ארך אמות המאה פתח הצפון
 והרחב חמשים אמות: 3 נגד העשרים אשר לחצר
 הפנימי ונגד רצפה אשר לחצר החיצונה אתיק אל פני

אתיק בשלשים: 4 ולפני הלשכות מהלך עשר אמות
 רחב אל הפנימית דרך אמה אחת ופתחיהם לצפון:
 5 והלשכות העליונת קצרות כי יוכלו אתיקים מהנה
 מהתחתנות ומהתכנות בנין: 6 כי משלשות הנה ואין
 להן עמודים כעמודי החצרות על כן נאצל מהתחתנות
 ומהתיכנות מהארץ: 7 וגדר אשר לחוץ לעמת הלשכות
 דרך החצר החצונה אל פני הלשכות ארכו חמשים
 אמה: 8 כי ארך הלשכות אשר לחצר החצונה חמשים
 אמה והנה על פני ההיכל מאה אמה: 9 ומתחתה לשכות
 האלה המבוא מהקדים בבאו להנה מהחצר החצונה:
 10 ברחב גדר החצר דרך הקדים אל פני הגזרה ואל
 פני הבנין לשכות: 11 ודרך לפנייהם כמראה הלשכות
 אשר דרך הצפון כארכן כן רחבן וכל מוצאיהן
 וכמשפטיהן וכפתחיהן: 12 וכפתחי הלשכות אשר דרך
 הדרום פתח בראש דרך דרך בפני הגדרת הגינה דרך
 הקדים בבואן: 13 ויאמר אלי לשכות הצפון לשכות
 הדרום אשר אל פני הגזרה הנה לשכות הקדש אשר
 יאכלו שם הכהנים אשר קרובים ליהוה קדשי הקדשים
 שם יניחו קדשי הקדשים והמנחה והחטאת והאשם כי
 המקום קדש: 14 בבאם הכהנים ולא יצאו מהקדש אל
 החצר החיצונה ושם יניחו בגדיהם אשר ישרתו בהן כי
 קדש הנה ילבשו בגדים אחרים וקרבו אל אשר לעם:
 15 וכלה את מדות הבית הפנימי והוציאני דרך השער
 אשר פניו דרך הקדים ומדדו סביב סביב: 16 מדד
 רוח הקדים בקנה המדה חמש אמות קנים בקנה המדה

סביב: 17 מדד רוח הצפון חמש מאות קנים בקנה המדה
 סביב: 18 את רוח הדרום מדד חמש מאות קנים בקנה
 המדה: 19 סבב אל רוח הים מדד חמש מאות קנים בקנה
 המדה: 20 לארבע רוחות מדדו חומה לו סביב סביב
 ארך חמש מאות ורחב חמש מאות להבדיל בין הקדש
 לחל:

43

1 ויולכני אל השער שער אשר פנה דרך הקדים:
 2 והנה כבוד אלהי ישראל בא מדרך הקדים וקולו
 כקול מים רבים והארץ האירה מכבודו: 3 וכמראה
 המראה אשר ראיתי כמראה אשר ראיתי בבאי לשחת
 את העיר ומראות כמראה אשר ראיתי אל נהר כבר
 ואפל אל פני: 4 וכבוד יהוה בא אל הבית דרך שער
 אשר פניו דרך הקדים: 5 ותשאני רוח ותביאני אל
 החצר הפנימי והנה מלא כבוד יהוה הבית: 6 ואשמע
 מדבר אלי מהבית ואיש היה עמד אצלי: 7 ויאמר
 אלי בן אדם את מקום כסאי ואת מקום כפות רגלי
 אשר אשכן שם בתוך בני ישראל לעולם ולא יטמאו
 עוד בית ישראל שם קדשי המה ומלכיהם בזנותם
 ובפגרי מלכיהם במותם: 8 בתתם ספם את ספי ומזוזתם
 אצל מזוזתי והקיר ביני וביניהם וטמאו את שם קדשי
 בתועבותם אשר עשו ואכל אתם באפי: 9 עתה ירחקו
 את זנותם ופגרי מלכיהם ממני ושכנתי בתוכם לעולם:
 10 אתה בן אדם הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו
 מעונותיהם ומדדו את תכנית: 11 ואם נכלמו מכל אשר
 עשו צורת הבית ותכונתו ומוצאיו ומובאיו וכל צורתו

ואת כל חקתיו וכל צורתו וכל תורתו הודע אותם וכתב
 לעיניהם וישמרו את כל צורתו ואת כל חקתיו ועשו
 אותם: ¹² זאת תורת הבית על ראש ההר כל גבלו
 סביב סביב קדש קדשים הנה זאת תורת הבית: ¹³ ואלה
 מדות המזבח באמות אמה אמה ושפח וחיך האמה
 ואמה רחב וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד וזה גב
 המזבח: ¹⁴ ומחיק הארץ עד העזרה התחתונה שתיים
 אמות ורחב אמה אחת ומהעזרה הקטנה עד העזרה
 הגדולה ארבע אמות ורחב האמה: ¹⁵ וההראל ארבע
 אמות ומהאראל ולמעלה הקרנות ארבע: ¹⁶ והאראל
 שתיים עשרה ארך בשתיים עשרה רחב רבוע אל ארבעת
 רבעיו: ¹⁷ והעזרה ארבע עשרה ארך בארבע עשרה
 רחב אל ארבעת רבעיה והגבול סביב אותה חצי האמה
 והחיק לה אמה סביב ומעלתהו פנות קדים: ¹⁸ ויאמר
 אלי בן אדם כה אמר אדני יהוה אלה חקות המזבח ביום
 העשותו להעלות עליו עולה ולזרק עליו דם: ¹⁹ ונתתה
 אל הכהנים הלויים אשר הם מזרע צדוק הקרבים אלי
 נאם אדני יהוה לשרתני פר בן בקר לחטאת: ²⁰ ולקחת
 מדמו ונתתה על ארבע קרנתיו ואל ארבע פנות העזרה
 ואל הגבול סביב וחתאת אותו וכפרתהו: ²¹ ולקחת
 את הפר החטאת ושרפו במפקד הבית מחוץ למקדש:
²² וביום השני תקריב שעיר עזים תמים לחטאת וחתאו
 את המזבח כאשר חטאו בפר: ²³ בכלותך מחטא תקריב
 פר בן בקר תמים ואיל מן הצאן תמים: ²⁴ והקרבתם
 לפני יהוה והשליכו הכהנים עליהם מלח והעלו אותם

עלה ליהוה: 25 שבעת ימים תעשה שעיר חטאת ליום ופר בן בקר ואיל מן הצאן תמימים יעשו: 26 שבעת ימים יכפרו את המזבח וטהרו אתו ומלאו ידו: 27 ויכלו את הימים והיה ביום השמיני והלאה יעשו הכהנים על המזבח את עולותיכם ואת שלמיכם ורצאתי אתכם נאם אדני יהוה:

44

1 וישב אתי דרך שער המקדש החיצון הפנה קדים והוא סגור: 2 ויאמר אלי יהוה השער הזה סגור יהיה לא יפתח ואיש לא יבא בו כי יהוה אלהי ישראל בא בו והיה סגור: 3 את הנשיא נשיא הוא ישב בו לאכול לחם לפני יהוה מדרך אלם השער יבוא ומדרכו יצא: 4 ויביאני דרך שער הצפון אל פני הבית וארא והנה מלא כבוד יהוה את בית יהוה ואפל אל פני: 5 ויאמר אלי יהוה בן אדם שים לבך וראה בעיניך ובאזניך שמע את כל אשר אני מדבר אתך לכל חקות בית יהוה ולכל תורתו ושמת לבך למבוא הבית בכל מוצאי המקדש: 6 ואמרת אל מרי אל בית ישראל כה אמר אדני יהוה רב לכם מכל תועבותיכם בית ישראל: 7 בהביאכם בני נכר ערלי לב וערלי בשר להיות במקדשי לחללו את ביתי בהקריבכם את לחמי חלב ודם ויפרו את בריתי אל כל תועבותיכם: 8 ולא שמרתם משמרת קדשי ותשימון לשמרי משמרתי במקדשי לכם: 9 כה אמר אדני יהוה כל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבוא אל מקדשי לכל בן נכר אשר בתוך בני ישראל: 10 כי אם הלויים אשר רחקו מעלי בתעות ישראל אשר תעו מעלי אחרי

גלוליהם ונשאו עונם: ¹¹ והיו במקדשי משרתים פקדות אל שערי הבית ומשרתים את הבית המה ישחטו את העלה ואת הזבח לעם והמה יעמדו לפנייהם לשרתם: ¹² יען אשר ישרתו אותם לפני גלוליהם והיו לבית ישראל למכשול עון על כן נשאתי ידי עליהם נאם אדני יהוה ונשאו עונם: ¹³ ולא יגשו אלי לכהן לי ולגשת על כל קדשי אל קדשי הקדשים ונשאו כלמתם ותועבותם אשר עשו: ¹⁴ ונתתי אותם שמרי משמרת הבית לכל עבדתו ולכל אשר יעשה בו: ¹⁵ והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי בתעות בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני להקריב לי חלב ודם נאם אדני יהוה: ¹⁶ המה יבאו אל מקדשי והמה יקרבו אל שלחני לשרתני ושמרו את משמרת: ¹⁷ והיה בבואם אל שערי החצר הפנימית בגדי פשתים ילבשו ולא יעלה עליהם צמר בשרתם בשערי החצר הפנימית וביתה: ¹⁸ פארי פשתים יהיו על ראשם ומכנסי פשתים יהיו על מתניהם לא יחגרו ביזע: ¹⁹ ובצאתם אל החצר החיצונה אל החצר החיצונה אל העם יפשטו את בגדיהם אשר המה משרתם במ והניחו אותם בלשכת הקדש ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם: ²⁰ וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו כסום יכסמו את ראשיהם: ²¹ ויין לא ישתו כל כהן בבואם אל החצר הפנימית: ²² ואלמנה וגרושה לא יקחו להם לנשים כי אם בתולת מזרע בית ישראל והאלמנה אשר תהיה אלמנה מכהן יקחו: ²³ ואת עמי יורו בין קדש לחל ובין טמא לטהור יודעם: ²⁴ ועל ריב המה יעמדו לשפט במשפטי ושפטהו ואת תורתני ואת חקתי

בכל מועדי ישמרו ואת שבתותי יקדשו: ²⁵ ואל מת אדם לא יבוא לטמאה כי אם לאב ולאם ולבן ולבת לאח ולאחות אשר לא היתה לאיש ישמאו: ²⁶ ואחרי טהרתו שבעת ימים יספרו לו: ²⁷ וביום באו אל הקדש אל החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו נאם אדני יהוה: ²⁸ והיתה להם לנחלה אני נחלתם ואחזה לא תתנו להם בישראל אני אחזתם: ²⁹ המנחה והחטאת והאשם המה יאכלום וכל חרם בישראל להם יהיה: ³⁰ וראשית כל בכורי כל וכל תרומת כל מכל תרומותיכם לכהנים יהיה וראשית ערסותיכם תתנו לכהן להניח ברכה אל ביתך: ³¹ כל נבלה וטרפה מן העוף ומן הבהמה לא יאכלו הכהנים:

45

¹ ובהפילכם את הארץ בנחלה תרימו תרומה ליהוה קדש מן הארץ ארך חמשה ועשרים אלף ארך ורחב עשרה אלף קדש הוא בכל גבולה סביב: ² יהיה מזה אל הקדש חמש מאות בחמש מאות מרבע סביב וחמשים אמה מגרש לו סביב: ³ ומן המדה הזאת תמוד ארך חמש ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים ובו יהיה המקדש קדש קדשים: ⁴ קדש מן הארץ הוא לכהנים משרתי המקדש יהיה הקרבים לשרת את יהוה והיה להם מקום לבתים ומקדש למקדש: ⁵ וחמשה ועשרים אלף ארך ועשרת אלפים רחב יהיה ללויים משרתי הבית להם לאחזה עשרים לשכת: ⁶ ואחזת העיר תתנו חמשת אלפים רחב וארך חמשה ועשרים אלף לעמת תרומת

הקדש לכל בית ישראל יהיה: ⁷ ולנשיא מזה ומזה
 לתרומת הקדש ולאחזת העיר אל פני תרומת הקדש
 ואל פני אחזת העיר מפאת ים ימה ומפאת קדמה קדימה
 וארך לעמות אחד החלקים מגבול ים אל גבול קדימה:
⁸ לארץ יהיה לו לאחזה בישראל ולא יונו עוד נשיאי
 את עמי והארץ יתנו לבית ישראל לשבטיהם: ⁹ כה
 אמר אדני יהוה רב לכם נשיאי ישראל חמס ושד הסירו
 ומשפט וצדקה עשו הרימו גרשתיכם מעל עמי נאם אדני
 יהוה: ¹⁰ מאזני צדק ואיפת צדק ובת צדק יהי לכם:
¹¹ האיפה והבת תכן אחד יהיה לשאת מעשר החמר
 הבת ועשירת החמר האיפה אל החמר יהיה מתכנתו:
¹² והשקל עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים
 שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכם: ¹³ זאת
 התרומה אשר תרימו ששית האיפה מחמר החטים
 וששיתם האיפה מחמר השערים: ¹⁴ וחק השמן הבת
 השמן מעשר הבת מן הכר עשרת הבתים חמר כי עשרת
 הבתים חמר: ¹⁵ ושה אחת מן הצאן מן המאתים ממשקה
 ישראל למנחה ולעולה ולשלמים לכפר עליהם נאם
 אדני יהוה: ¹⁶ כל העם הארץ יהיו אל התרומה הזאת
 לנשיא בישראל: ¹⁷ ועל הנשיא יהיה העולות והמנחה
 והנסך בחגים ובחדשים ובשבתות בכל מועדי בית
 ישראל הוא יעשה את החטאת ואת המנחה ואת העולה
 ואת השלמים לכפר בעד בית ישראל: ¹⁸ כה אמר
 אדני יהוה בראשון באחד לחדש תקח פר בן בקר
 תמים וחטאת את המקדש: ¹⁹ ולקח הכהן מדם החטאת
 ונתן אל מזוזת הבית ואל ארבע פנות העזרה למזבח

ועל מזוזת שער החצר הפנימית: 20 וכן תעשה בשבעה בחדש מאיש שגה ומפתי וכפרתם את הבית: 21 בראשון בארבעה עשר יום לחדש יהיה לכם הפסח חג שבעות ימים מצות יאכל: 22 ועשה הנשיא ביום ההוא בעדו ובעד כל עם הארץ פר חטאת: 23 ושבעת ימי החג יעשה עולה ליהוה שבעת פרים ושבעת אילים תמימים ליום שבעת הימים וחטאת שעיר עזים ליום: 24 ומנחה איפה לפר ואיפה לאיל יעשה ושמן היין לאיפה: 25 בשביעי בחמשה עשר יום לחדש בחג יעשה כאלה שבעת הימים כחטאת כעלה וכמנחה וכשמן:

46

1 כה אמר אדני יהוה שער החצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח: 2 ובא הנשיא דרך אולם השער מחוץ ועמד על מזוזת השער ועשו הכהנים את עולתו ואת שלמיו והשתחוה על מפתן השער ויצא והשער לא יסגר עד הערב: 3 והשתחוו עם הארץ פתח השער ההוא בשבתות ובחדשים לפני יהוה: 4 והעלה אשר יקרב הנשיא ליהוה ביום השבת ששה כבשים תמימים ואיל תמים: 5 ומנחה איפה לאיל ולכבשים מנחה מתת ידו ושמן היין לאיפה: 6 וביום החדש פר בן בקר תמימים וששת כבשם ואיל תמימים יהיו: 7 ואיפה לפר ואיפה לאיל יעשה מנחה ולכבשים כאשר תשיג ידו ושמן היין לאיפה: 8 ובבוא הנשיא דרך אולם השער יבוא ובדרכו יצא: 9 ובבוא עם הארץ לפני יהוה במועדים הבא דרך שער צפון להשתחות יצא דרך שער נגב והבא

דרך שער נגב יצא דרך שער צפונה לא ישוב דרך השער אשר בא בו כי נכחו יצאו: ¹⁰ והנשיא בתוכם בבואם יבוא וּבְצִאתָם יֵצְאוּ: ¹¹ ובחגים ובמועדים תהיה המנחה איפה לפר ואיפה לאיל ולכבשים מתת ידו ושמן היין לאיפה: ¹² וכי יעשה הנשיא נדבה עולה או שלמים נדבה ליהוה ופתח לו את השער הפנה קדים ועשה את עלתו ואת שלמיו כאשר יעשה ביום השבת ויצא וסגר את השער אחרי צאתו: ¹³ וכבש בן שנתו תמים תעשה עולה ליום ליהוה בבקר בבקר תעשה אתו: ¹⁴ ומנחה תעשה עליו בבקר בבקר ששית האיפה ושמן שלישית ההין לרס את הסלת מנחה ליהוה חקות עולם תמיד: ¹⁵ ועשו את הכבש ואת המנחה ואת השמן בבקר בבקר עולת תמיד: ¹⁶ כה אמר אדני יהוה כי יתן הנשיא מתנה לאיש מבניו נחלתו היא לבניו תהיה אחזתם היא בנחלה: ¹⁷ וכי יתן מתנה מנחלתו לאחד מעבדיו והיתה לו עד שנת הדרור ושבת לנשיא אך נחלתו בניו להם תהיה: ¹⁸ ולא יקח הנשיא מנחלת העם להונתם מאחזתם מאחזתו ינחל את בניו למען אשר לא יפצו עמי איש מאחזתו: ¹⁹ ויביאני במבוא אשר על כתף השער אל הלשכות הקדש אל הכהנים הפנות צפונה והנה שם מקום בירכתם ימה: ²⁰ ויאמר אלי זה המקום אשר יבשלו שם הכהנים את האשם ואת החטאת אשר יאפו את המנחה לבלתי הוציא אל החצר החיצונה לקדש את העם: ²¹ ויוציאני אל החצר החיצנה ויעבירני אל ארבעת מקצועי החצר והנה חצר במקצע החצר חצר במקצע החצר: ²² בארבעת

מקצעות החצר חצרות קטרות ארבעים ארך ושלשים רחב מדה אחת לארבעתם מהקצעות: ²³ וטור סביב בהם סביב לארבעתם ומבשלות עשוי מתחת הטירות סביב: ²⁴ ויאמר אלי אלה בית המבשלים אשר יבשלו שם משרתי הבית את זבח העם:

47

¹ וישבני אל פתח הבית והנה מים יצאים מתחת מפתן הבית קדימה כי פני הבית קדים והמים ירדים מתחת מכתף הבית הימנית מנגב למזבח: ² ויוצאני דרך שער צפונה ויסבני דרך חוץ אל שער החוץ דרך הפונה קדים והנה מים מפכים מן הכתף הימנית: ³ בצאת האיש קדים וקו בידו וימד אלף באמה ויעברני במים מי אפסים: ⁴ וימד אלף ויעברני במים מים ברכים וימד אלף ויעברני מי מתנים: ⁵ וימד אלף נחל אשר לא אוכל לעבר כי גאו המים מי שחו נחל אשר לא יעבר: ⁶ ויאמר אלי הראית בן אדם ויולכני וישבני שפת הנחל: ⁷ בשובני והנה אל שפת הנחל עץ רב מאד מזה ומזה: ⁸ ויאמר אלי המים האלה יוצאים אל הגלילה הקדמונה וירדו על הערבה ובאו הימה אל הימה המוצאים ונרפאו המים: ⁹ והיה כל נפש חיה אשר ישרץ אל כל אשר יבוא שם נחלים יחיה והיה הדגה רבה מאד כי באו שמה המים האלה וירפאו וחי כל אשר יבוא שמה הנחל: ¹⁰ והיה יעמדו עליו דווגים מעין גדי ועד עין עגלים משטוח לחרמים יהיו למינה תהיה דנתם כדנת הים הגדול רבה מאד: ¹¹ בצאתו ונבאיו ולא ירפאו למלח נתנו: ¹² ועל הנחל יעלה על

שפתו מזה ומזה כל עץ מאכל לא יבול עלהו ולא יתם פרויו לחדשיו יבכר כי מימיו מן המקדש המה יוצאים והיו פרויו למאכל ועלהו לתרופה: ¹³ כה אמר אדני יהוה גה גבול אשר תתנחלו את הארץ לשני עשר שבטי ישראל יוסף חבלים: ¹⁴ ונחלתם אותה איש כאחיו אשר נשאתי את ידי לתתה לאבותיכם ונפלה הארץ הזאת לכם בנחלה: ¹⁵ וזה גבול הארץ לפאת צפונה מן הים הגדול הדרך חתלן לבוא צדדה: ¹⁶ חמת ברותה סברים אשר בין גבול דמשק ובין גבול חמת חצר התיכון אשר אל גבול חורן: ¹⁷ והיה גבול מן הים חצר עינן גבול דמשק וצפון צפונה וגבול חמת ואת פאת צפון: ¹⁸ ופאת קדים מבין חורן ומבין דמשק ומבין הגלעד ומבין ארץ ישראל הירדן מגבול על הים הקדמוני תמרו ואת פאת קדימה: ¹⁹ ופאת נגב תימנה מתמר עד מי מריבות קדש נחלה אל הים הגדול ואת פאת תימנה נגבה: ²⁰ ופאת ים הים הגדול מגבול עד נכח לבוא חמת זאת פאת ים: ²¹ וחלקתם את הארץ הזאת לכם לשבטי ישראל: ²² והיה תפלו אותה בנחלה לכם ולהגרים הגרים בתוכם אשר הולדו בנים בתוכם והיו לכם כאזרח בבני ישראל אתכם יפלו בנחלה בתוך שבטי ישראל: ²³ והיה בשבט אשר גר הגר אתו שם תתנו נחלתו נאם אדני יהוה:

48

¹ ואלה שמות השבטים מקצה צפונה אל יד דרך חתלן לבוא חמת חצר עינן גבול דמשק צפונה אל יד

חמת והיו לו פאת קדים הים דן אחד: 2 ועל גבול
 דן מפאת קדים עד פאת ימה אשר אחד: 3 ועל גבול
 אשר מפאת קדימה ועד פאת ימה נפתלי אחד: 4 ועל
 גבול נפתלי מפאת קדמה עד פאת ימה מנשה אחד:
 5 ועל גבול מנשה מפאת קדמה עד פאת ימה אפרים
 אחד: 6 ועל גבול אפרים מפאת קדים ועד פאת ימה
 ראובן אחד: 7 ועל גבול ראובן מפאת קדים עד פאת
 ימה יהודה אחד: 8 ועל גבול יהודה מפאת קדים עד
 פאת ימה תהיה התרומה אשר תרימו חמשה ועשרים
 אלף רחב וארך כאחד החלקים מפאת קדימה עד
 פאת ימה והיה המקדש בתוכו: 9 התרומה אשר תרימו
 ליהוה ארך חמשה ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים:
 10 ולאלה תהיה תרומת הקדש לכהנים צפונה חמשה
 ועשרים אלף וימה רחב עשרת אלפים וקדימה רחב
 עשרת אלפים ונגבה ארך חמשה ועשרים אלף והיה
 מקדש יהוה בתוכו: 11 לכהנים המקדש מבני צדוק
 אשר שמרו משמרתו אשר לא תעו בתעות בני ישראל
 כאשר תעו הלויים: 12 והיתה להם תרומיה מתרומת
 הארץ קדש קדשים אל גבול הלויים: 13 והלויים לעמת
 גבול הכהנים חמשה ועשרים אלף ארך ורחב עשרת
 אלפים כל ארך חמשה ועשרים אלף ורחב עשרת
 אלפים: 14 ולא ימכרו ממנו ולא ימר ולא יעבור ראשית
 הארץ כי קדש ליהוה: 15 וחמשת אלפים הנותר ברחב
 על פני חמשה ועשרים אלף חל הוא לעיר למושב
 ולמגרש והיתה העיר בתוכה: 16 ואלה מדותיה פאת

צפון חמש מאות וארבעת אלפים ופאת נגב חמש חמש
 מאות וארבעת אלפים ומפאת קדים חמש מאות וארבעת
 אלפים ופאת ימה חמש מאות וארבעת אלפים: 17 והיה
 מנרש לעיר צפונה חמשים ומאתים ונגבה חמשים
 ומאתים וקדימה חמשים ומאתים וימה חמשים ומאתים:
 18 והנותר בארך לעמת תרומת הקדש עשרת אלפים
 קדימה ועשרת אלפים ימה והיה לעמת תרומת הקדש
 והיתה תבואתה ללחם לעבדי העיר: 19 והעבד העיר
 יעבדוהו מכל שבטי ישראל: 20 כל התרומה חמשה
 ועשרים אלף בחמשה ועשרים אלף רביעית תרימו
 את תרומת הקדש אל אחזת העיר: 21 והנותר לנשיא
 מזה ומזה לתרומת הקדש ולאחזת העיר אל פני חמשה
 ועשרים אלף תרומה עד גבול קדימה וימה על פני
 חמשה ועשרים אלף על גבול ימה לעמת חלקים לנשיא
 והיתה תרומת הקדש ומקדש הבית בתוכה: 22 ומאחזת
 הלויים ומאחזת העיר בתוך אשר לנשיא יהיה בין גבול
 יהודה ובין גבול בנימן לנשיא יהיה: 23 ויתר השבטים
 מפאת קדמה עד פאת ימה בנימן אחד: 24 ועל גבול
 בנימן מפאת קדימה עד פאת ימה שמעון אחד: 25 ועל
 גבול שמעון מפאת קדימה עד פאת ימה יששכר אחד:
 26 ועל גבול יששכר מפאת קדימה עד פאת ימה זבולן
 אחד: 27 ועל גבול זבולן מפאת קדמה עד פאת ימה
 גד אחד: 28 ועל גבול גד אל פאת נגב תימנה והיה
 גבול מתמר מי מריבת קדש נחלה על הים הגדול:
 29 זאת הארץ אשר תפילו מנחלה לשבטי ישראל ואלה

מחלקתם נאם אדני יהוה: ³⁰ ואלה תוצאת העיר מפאת צפון חמש מאות וארבעת אלפים מדה: ³¹ ושערי העיר על שמות שבטי ישראל שערים שלושה צפונה שער ראובן אחד שער יהודה אחד שער לוי אחד: ³² ואל פאת קדימה חמש מאות וארבעת אלפים ושערים שלשה ושער יוסף אחד שער בנימן אחד שער דן אחד: ³³ ופאת נגבה חמש מאות וארבעת אלפים מדה ושערים שלשה שער שמעון אחד שער יששכר אחד שער זבולן אחד: ³⁴ פאת ימה חמש מאות וארבעת אלפים שעריהם שלשה שער גד אחד שער אשר אחד שער נפתלי אחד: ³⁵ סביב שמנה עשר אלף ושם העיר מיום יהוה שמה:

מודרני עברי ד תנ

The Holy Bible in Modern Hebrew

Public Domain

Language: עברית (Hebrew)

Translation by: Franz Delitzsch (1813–1890)

2022-06-14

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023

53d9715c-3509-54f2-9e87-2cb0afdfb800